

תפ"ח 15217/03/19 - מדינת ישראל נגד אוראל זוית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 15217-03-19 מדינת ישראל נ' זוית (עציר) 04 דצמבר 2022

לפני
כב' השופט ר. בן-יוסף - אב"ד
כב' השופט א. הימן
כב' השופטת ש. זמיר

בעניין	המאשימה	מדינת ישראל
		ע"י ב"כ עו"ד צחי הבדלי
		נגד
	הנאשם	אוראל זוית - הובא באמצעות שב"ס
		ע"י ב"כ עו"ד משה אלון

הכרעת דין

השופט ר. בן-יוסף, אב"ד:

א. בשל ויכוח על חניית רכב, התפתחה ביום 14.02.19 תיגרה בסמוך לרחוב הבנאי 22 בחולון בעקבותיה מצא את מותו יורי פודובני (להלן: "המנוח"). בשל מעשה זה הוגש נגד הנאשם כתב אישום בגדרו הואשם בעבירות **רצח** - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"), **ניסיון רצח** - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק, **החזקת נשק** - עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק, **נשיאת נשק** - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק, **תקיפה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(א) לחוק, **החזקת אגרופן או סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק ו**שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

ב. 1. על פי עובדות כתב האישום במועד הרלוונטי לכתב האישום נהלו הנאשם, אביו מרבי זוית (להלן - "**מרבי**") ואחיו מאור זוית (להלן - "**מאור**") עסק משפחתי לייבוא מדיחי כלים תעשייתיים לאולמות ומסעדות, ברחוב הבנאי 22 בחולון (להלן - "**העסק המשפחתי**").

2. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד יורי פודובני בחנות לחומרי אריזה והובלות ברחוב הבנאי 18 בחולון (להלן - "החנות"), שבניהולו של סימון עזרא (להלן - "סימון"). בנוסף, שכר סימון מחסן הנמצא בסמוך לעסק המשפחתי ששימש אותו לאחסון סחורה השייכת לחנות (להלן - "המחסן").

3. בתאריך 09.04.18 נגבב אקדח מסוג וולטר, מספר 408311, קליבר 7.65 BROWING (להלן - "האקדח") מכספת שבדירה ברחוב הרשב"א 10/34 בראשון לציון, השייך ליגאל אלוני, בעל מספר רישיון נשק 107845.

4. כחודש עובר ליום 14.02.19 רכש הנאשם את האקדח, בלא רשות על פי דין להחזקתו ונשא אותו על גופו, כל העת, בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו, וזאת עד ליום 14.02.19.

5. בתאריך 14.02.19 נכחו מרבי, מאור והנאשם בעסק המשפחתי, כשהנאשם החזיק על גופו, שלא כדין, את האקדח וסכין שחורה מתקבעת (להלן - "הסכין").

6. בתאריך 14.02.19 בשעה 13:00 או סמוך לכך, הגיע סימון יחד עם לקוחו אסף אז'דרוב (להלן - "אסף") ברכב מסוג מזדה לבנה מ.ר. 5624771 (להלן - "הרכב") למחסן, כדי להוציא ממנו סחורה וחנה סמוך לעסק המשפחתי (להלן - "החניה").

7. הנאשם הבחין ברכב שחנה סמוך לעסק המשפחתי, ופנה לסימון באומרו "לא, לא אל תחנה פה". משהשיב לו סימון כי הוא מתכוון לחנות לזמן קצר הוסיף: "לך מותר לחנות בכל מקום שאתה רוצה ולי לא?", פרץ בין השניים ויכוח קולני אודות החניה שכלל, בין היתר, גידופים הדדיים.

8. מרבי שמע את הויכוח הקולני בין הנאשם לבין סימון, יצא מהעסק המשפחתי גידף את סימון, התקרב אליו והצמיד את מצחו למצחו של סימון בצורה מאיימת והשניים גידפו איש את אחיו. בשלב זה, הנאשם חבר למרבי והשניים דחפו את סימון לאחור מספר פעמים והנאשם היכה את סימון בחוזקה בפניו באמצעות אגרופו. כתוצאה מעוצמת המכה נפלו משקפיו של סימון אל הקרקע.

9. משרכן סימון אל הקרקע כדי להרים את המשקפיים, מרבי אחז בצווארו, הצמידו לרכב שחנה במקום והנאשם היכה אותו באגרופים בחלקי גופו מספר פעמים, כשכל אותה העת מספר אנשים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, ניסו להרחיק את הנאשם ומרבי מסימון.

10. משהצליח סימון להשתחרר מאחיזתו של מרבי, סינן לעבר מרבי והנאשם: "חכו חכו", ברח מהמקום וחזר לחנות.

11. סימון הגיע לחנות, כשהוא נסער ומבוהל, שם נכחו חזי כהן סמק, בן אחותו של סימון (להלן - "חזי") וליחי קסקס (להלן - "ליחי"). סימון סיפר לחזי וליחי שהותקף על ידי ארבעה אנשים, שהוא לא מכיר ובמהלך התקיפה איבד את

משקפיו, ואף עידכן על כך טלפונית את המנוח, שהיה בדרכו לחנות.

12. ליחי הציע לסימון "ללכת אליהם" יחד עם חזי והמנוח, ובאותה הזדמנות לאסוף את הסחורה מהמחסן עבור אסף ולחפש את המשקפיים. חרף חששו של סימון הוא הסכים לכך.

13. בשעה 13:25 או סמוך לכך, סימון וליחי צעדו לכיוון המחסן והמנוח וחזי צעדו מספר מטרים מאחוריהם. משהבחינו מרבי והנאשם בסימון וליחי, הם צעדו לכיוונם של השניים ואילו מאור נשאר לעמוד בכניסה לעסק המשפחתי.

14. סימון וליחי התקרבו אל הנאשם ומרבי, אליהם חבר מאור, אז סימון פנה אליהם באומרו: "אתם קופצים ארבעה אנשים על אדם אחד?! אתם נותנים לי אגרופים מאחורה?!!" ודחף את הנאשם לאחור.

15. או אז, שלף הנאשם את האקדח ממכנסיו, דרך אותו, צעד לאחור, כיוון את האקדח לעברו של סימון, ואיים עליו כי ירה בו. בתגובה, הוציא סימון מכיס מכנסיו סכין יפנית (להלן: "סכין יפנית") ואמר לנאשם: "תירה בי תירה בי", הנאשם נופף באקדח וירה ירייה אחת באוויר.

16. מיד לאחר מכן חבר המנוח לליחי וסימון, כשהנאשם עדיין מנופף באקדח לעבר סימון שהתקרב לעברו ואמר לו: "תירה בי תירה בי", ובכל אותה עת מרבי ומאור חסמו את המנוח בדרכו לכיוון הנאשם.

17. באותה עת, החל עימות בין מרבי לסימון שגיזפו אחד את השני, תוך שסימון מתקרב למרבי כשהסכין היפנית עדיין בידו, ומרבי דחף אותו מספר פעמים בהתרסה. בשלב מסוים מאור חבר למרבי וניסה לתקוף את סימון, כשכל העת ליחי מנסה להפריד בין הניצים.

18. בשלב זה, החזיר הנאשם את האקדח לתוך מכנסיו, שלף את הסכין מכיס מכנסיו וניסה להתקרב לסימון, או אז התקרב מאור לסימון בצורה מאיימת, אחז בצווארו ובין השניים התלקח עימות פיזי. ליחי ואדם נוסף, שזהותו איננה ידועה למאשימה, ניתקו את סימון מאחיזתו של מאור, ומרבי מצדו משך את מאור לאחור (להלן: "העימות").

19. משהבחין הנאשם בעימות, החזיר את הסכין לכיס מכנסיו, שלף את האקדח פעם נוספת, בעוד חזי מנסה להרחיקו. בה בעת, הבחין הנאשם במנוח מתקדם לעברם של מאור ומרבי בניסיון לתקוף אותם, או אז גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוח, ולשם כך, כיוון את האקדח למרכז גופו של המנוח, וירה בו מטווח קרוב בכוונה להמיתו, המנוח נפגע בפלג גופן העליון והתמוטט.

20. מיד לאחר מכן כיוון הנאשם את האקדח לכיוונו של סימון, שעמד במרחק קצר מהנאשם, וירה ירייה נוספת לעברו, בכוונה להמיתו, אלא שהכדור שנורה פגע ברכב גולף מ.ר. 49906601, שחנה במקום.

21. מששמעו סימון, חזי וליחי את היריות נסו על נפשם, ואילו מרבי והנאשם תקפו את המנוח בעודו שרוע על הארץ, והיכו אותו באגרופים ובעטו בגבו.

22. מיד לאחר מכן, ברחו מאור והנאשם, כשבמהלך מנוסתו הטמין הנאשם את האקדח באדמה, מול רחוב הבנאי 10 בחולון ובהמשך השליך את הקפוצ'ון שלבש לפח ירוק בחניון אגד שברחוב הבנאי 1 בחולון, וזאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, או להביא לידי עיוות דין בדרך של העלמת ראיות.

23. מרבי נשאר במקום, הזעיק משטרה וכוחות מגן דוד אדום ואף הגיש סיוע למנוח. אנשי מד"א שהגיעו למקום ביצעו ניסיונות החייאה במנוח, שנמשכו כעשר דקות ולאחריהם נאלצו לקבוע את מותו במקום.

24. כעבור מספר דקות אותר הנאשם ע"י המשטרה כשהוא מתחבא ברחוב המרכבה 9 בחולון, ואילו מאור אותר ע"י המשטרה ביום 24.02.19 ברחוב היובל 1 בחולון, במהלך סיור שיגרותי.

25. כתוצאה מהירי נגרם מותו של המנוח. המוות נגרם מהלם תת נפחי בעקבות מעבר קליע דרך הגו משמאל, עם מעבר דרך עורק הכסל השמאלי המשותף.

26. במעשיו האמורים לעיל, גרם הנאשם בכוונה תחילה למותו של המנוח, ניסה לגרום בכוונה תחילה למותו של סימון, החזיק ונשא נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו ונשיאתו, החזיק סכין שלא כדין, תקף יחד עם מרבי את סימון, כמו כן, תקף יחד עם מרבי את המנוח לאחר שנורה, ושיבש מהלכי משפט.

ג. תשובת הנאשם לכתב האישום:

כתב האישום בפרשה דנן הוגש ביום 07.03.19, אך התשובה לו נמסרה על ידי סינגורו דאז של הנאשם עו"ד משה שרמן, רק ביום 01.03.20 וזאת בשל טעמים שונים בעיקר בשל מגפת הקורונה ששררה בארצנו וניסיון גישור במהלכה.

בתשובתו הודה הנאשם בעבירות החזקת ונשיאת הנשק, כפר בעבירת החזקת הסכין בטיעונו כי נשא את הסכין על גופו לצרכי עבודתו.

הנאשם אישר את קיום הוויכוח שפרץ על חניית רכבו של סימון בחניית עסק משפחתו וכן כי התרחשו תקיפות הדדיות (דחיפות) בין סימון לבינו וכי בשל תוקפנותו של סימון הכה אותו הנאשם בפניו ומשקפיו נפלו.

בהמשך תשובתו לכתב האישום בהתייחסו לחלקה השני של התגרה, האירוע העיקרי, השיב הנאשם כך:

סעיף 13: מוסכם. כמו כן, פרט לארבעה המתוארים בסעיף זה הגיעו יחד עם סימון עוד שלושה אנשים נוספים.

סעיף 14: מוסכם כי סימון וליחי התקרבו אל הנאשם ומרבי, אך מוכחש כי סימון לא פנה אליו בדברים. אלא, האחרון ניגש מיד ובמהירות לנאשם, מבלי לעצור, ותקף אותו בכך שהצמיד אליו את ראשו ומיד דחף אותו בכח לאחור.

סעיף 15: מוסכם כי הנאשם שלף אקדח, דרך אותו, וצעד לאחור אך מוכחש שכיוון את האקדח לכיוונו של סימון. הנאשם יטען, כי, נופף באקדח מעל לראשו, תוך כדי שהוא קורא ומבקש מסימון והאנשים שאיתו לעזוב את המקום. מוסכם כי סימון הוציא סכין מכיס מכנסיו, נופף בו, כלפי הנאשם ואביו, ואמר לנאשם "תירה אתה לא מפחיד אף אחד". מוסכם כי, בשלב זה, ירה הנאשם ירייה אחת באוויר, בניסיון נואש להרתיע ולהרחיק את התוקפים.

סעיף 16: המתואר בסעיף זה מוסכם ע"י הנאשם. בהמשך למתואר, יטען הנאשם כי כל אותה עת היה הוא - הנאשם, נהדף אחורנית ע"י סימון וחבורתו, עד כדי כך כי בשלב זה, המתואר בסעיף, הוא נמצא כבר כ-30 מטרים אחורנית מהמקום בו הותקף ע"י סימון, כמתואר בס' 14 לעיל. כמו כן, בשלב זה, ניתן לראות בסרטוני האבטחה כי סימון עבר על פני מאור ומרבי, נעמד ישירות מול הנאשם, כשהוא מנופף בסכין אל מול פניו, כל זה, בעוד הנאשם ממשיך לסגת לאחור.

סעיף 17: המתואר בסעיף זה מוכחש, ע"י הנאשם. מוסכם שסימון התקרב למירבי כשהסכין היפנית עדיין בידו, וכן שהיו דחיפות הדדיות בין השניים. מוכחש כי מאור ניסה לתקוף את סימון וכי ליחי ניסה להפריד כל העת. להיפך, בשלב זה תקף סימון את מאור באמצעות הסכין היפנית בתנועת שיסוף לעבר פניו, ומאור נרתע לאחור תוך כדי שמרבי מנסה לתמוך בו.

סעיף 18: הנאשם כופר בסעיף זה. הנאשם החזיר את האקדח למכנסיו, והוציא סכין. מוכחש כי ניסה להתקרב לסימון. לנאשם היו הזדמנויות רבות להגיע לסימון, לו חפץ בכך. מוסכם האמור בסעיף, כי, בעקבות תקיפת מאור בעזרת הסכין ע"י סימון בסעיף 17 לעיל, אחז מאור בסימון ובין השניים התלקח עימות פיזי. כמו כן מוכחש האמור כי ליחי ואדם נוסף ניתקו את סימון מאחיזתו של מאור. להיפך, סימון, עדיין אחוז בסכין היפנית בידו, המשיך לנסות לתקוף את מאור, גם בעזרת הסכין. בשלב זה גם ליחי והמנוח החלו לתקוף את מאור ומירבי, כאשר ליחי אף בועט במאור, בזמן שמירבי מנסה למשוך את מאור לאחור.

סעיף 19: מוסכם כי הנאשם החזיר את הסכין לכיס מכנסיו, ושלף את האקדח, זאת כאשר ראה את המתואר לעיל בס' 18 שאביו ואחיו מותקפים ע"י סימון, האוחז בסכין אשר בכוחה להמית ומנסה לתקוף בעזרתה את אחיו, בסיועם של ליחי והמנוח אשר בשלב זה החל להכות באגרופים ומרפק את מרבי ומאור. הנאשם כופר בנאמר בכתב האישום, כי גמלה בליבו ההחלטה להמית את המנוח. הנאשם, כהגנה עצמית, ועל מנת להדוף את התוקפים, שבידו של אחד מהם סכין, מאחר ונשקפה סכנה מוחשית לפגיעה בגופם ואף בחייהם של אביו ואחיו, שלף את האקדח, והתקרב להגן על אחיו ואביו תוך שהאקדח כלפי מטה. במהלך הזמן הזה, ועקב תקיפתו האגרסיבית של המנוח את מרבי ומאור, נהדפו השלושה לכיוון הנאשם, ובמהלך הדברים נורה כדור מאקדחו של הנאשם. הנאשם כופר בכך כי כיוון את האקדח למרכז גופו של המנוח. הנאשם יטען כי אקדחו היה מכוון כלפי מטה, בשלב זה, אך, הסתערותו של המנוח המתוארת לעיל הביאה לכך שגופו היה קרוב מאוד לנאשם, והכדור אשר נורה מאקדחו של הנאשם, פגע במותנו של המנוח, בכיוון למטה.

סעיף 20: הנאשם כופר באמור בסעיף זה. הנאשם מודה כי בהתאם לכוונתו להרתיע את התוקפים, ובעוד האקדח מכוון כלפי מטה, כמתואר ס' 19, ירה ירייה מאקדחו, במטרה להסיג אחורה את סימון אשר התקרב אליו באופן מאיים, אוחד בסכין. ירייה זו כוונה, כאמור, לקרקע, ולא למרכז הגוף. האמור בסיפא של הסעיף, לגבי פגיעת הכדור ברכב, מוכחש, מחוסר ידיעה.

סעיף 21: האמור בסעיף זה מוסכם בחלקו. הנאשם יטען כי, בהמשך לאמור בס' 19 לעיל,

ומאחר ולא ידע כלל כי נורה כדור נוסף מאקדחו (פרט לכדור שירה לקרקע, כמתואר בס' 20), ומאחר וראה שהמנוח שרוע על הקרקע, אך לא ידע מדוע, תקף את האחרון בשתי בעיטות בעודו על הקרקע, וזאת, כדי למנוע ממנו להמשיך ולתקוף את אחיו ואביו. הנאשם מכחיש כי הכה את המנוח באגרופים.

סעיף 22: האמור בסעיף זה מוסכם בהסתייגות. הנאשם אמנם הטמין את האקדח והשליך את הבגד אותו לבש לפח, אך, יודגש, עשה זאת רק כדי להימנע מהליך שיפוטי במסגרתו יואשם בירי באוויר ו/או בהחזקת נשק ללא היתר.

סעיף 23: האמור בסעיף זה מוכחש מחוסר ידיעה.

סעיף 24: הנאשם מודה ברישא על סעיף זה, לענין איתורו ע"י המשטרה. הסיפא של ס' זה, איתורו של מאור במהלך סיור שגרתי לכאורה, מוכחש מחוסר ידיעה.

סעיף 25: אין מחלוקת כי באירוע זה נורה ונהרג המנוח יורי פודובני. סיבת המוות המדויקת מוכחשת מחוסר ידיעה.

סעיף 26: הנאשם כופר באמור בסעיף זה, מאחר ולא היה בכוונתו להמית את המנוח. הירייה נורתה בלי רצונו, כאשר מטרתה הייתה להרתיע בלבד, והאקדח כוון כלפי מטה. לחלופין, יטען הנאשם, כי השימוש באקדח היה דרוש באופן מייד כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו ובגופו של זולתו. כמו כן, הנאשם כופר באמור כי ניסה לגרום בכוונה תחילה למותו של סימון. הנאשם מודה בהחזקה ונשיאת נשק שלא כדין, מן הסיבות שפורטו לעיל. כופר באחזקת סכין שלא כדין ובשיבוש מהלכי משפט.

ביום 21.05.21 שוחרר עו"ד משה שרמן מייצוגו את הנאשם והנאשם מינה לייצגו את בא כוחו הנוכחי עו"ד משה אלון, האחרון תיקן את תשובתו של הנאשם לכתב האישום בישיבת 19.05.21 (עמ' 24-25 לפרוט') וניסחה באופן הבא:

סעיף 1 - מודים.

סעיף 2 - כופרים מחוסר ידיעה.

סעיף 3 - מודים.

סעיפים 4-6 - אנחנו גם מודים למעט העניין שחנייה היא חנייה של העסק המשפחתי.

סעיף 7 - כופרים.

סעיף 8 - גם כופרים. הנאשם בעצם דחף פעם אחת את המתלונן ששמו סימון.

סעיף 9 - מודים.

סעיף 10 - מודים, בכפוף לכך שהאמירה קצת שונה.

סעיף 11 - כופרים.

סעיף 12 - כופרים. אותו סימון הגיע במטרה לסגור חשבונות, לא חשש ולא שום דבר כזה או אחר.

סעיף 13 - כופרים. היו אנשים נוספים שהגיעו שקשורים לאירוע, לטענתנו.

סעיף 14 - אפשר לומר מודים, רק שהדחיפה של הנאשם הייתה בחוזקה אבל מודים.

סעיף 15 - כופרים. אנחנו מודים שהוא שלף את האקדח רק ששליפת הסכין הייתה לפני ובמקביל לדריכה.

סעיף 16 - מודים.

סעיף 17 - כופרים. הדחיפות שדחף אביו של הנאשם לא היו בהתרסה אלא כדי להרחיק למעשה את סימון שתקף. תוך כדי גם אותה התרחשות המנוח, אדם גדל גוף, פשוט התקדם וניסה על העת לתקוף הן את הנאשם והן את בני משפחתו.

סעיף 18 - כופרים. ההתרחשות הייתה אחרת. מיד כשהנאשם החזיר את האקדח לאזור חלציו, המנוח התקדם לעברו באיום.

סעיף 19 - אנחנו גם כופרים. לא הייתה שום כוונה להמית. המתה לא הייתה בשום צורה שהיא, מתוכננת או בכוונה תחילה.

סעיף 20 - אנחנו גם כן כופרים. לא הייתה ירייה כלפי מאן דהוא, בוודאי שלא מתוך כוונה לפגוע בו ובוודאי שלא מתוך כוונה להמיתו.

סעיף 21 - מודים.

סעיפים 22-25 - מודים.

סעיף 26 - כופרים.

בסיכומי, בא כוח הנאשם שינה הלכה למעשה את תשובתו לאישום בעבירות שיבוש מהלכי המשפט והחזקת הסכין (עמ' 4-5 לסיכומים מפסקה 22). בעניין העבירה על פי סעיף 244 לחוק העונשין טען ב"כ הנאשם כי לא התקיים היסוד הנפשי להתגבשות העבירה וכן כי היסוד הנפשי והעובדתי לא התקיימו בו זמנית. בכל הקשור

לעבירת החזקת הסכין, למרות הודאתו בעובדות סעיפים 4-6 לכתב האישום כמצוין לעיל, טען שוב כטענות סניגורו הראשון של הנאשם לנשיאת הסכין לצרכי עבודתו בלבד ובנוסף דרש זיכוי הנאשם בעבירה זו בטוענו לאכיפה בררנית בהינתן שסימון, שאף הוא החזיק סכין באירוע לא הועמד לדין בעבירה זהה.

יצוין ששינוי זה בתשובת הנאשם לכתב האישום בשלב הסיכומים, ספק אם הוא מתיישב עם הוראות סעיפים 153-154 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") בדבר היות "עובדה **שנאשם הודה בה יראוה כמוכחת כלפיו**" והצורך לבקש רשות מבית המשפט לחזור מהודיה.

תשובתו של הנאשם לכתב האישום מחזיקה אפוא הודאה בעבירות הנשק והתקיפה בלבד.

ד. ראיות התביעה:

מרב ראיות התביעה הוגשו בהסכמה דיונית שגובשה בין הצדדים (ישיבת יום 19.05.21) ובהן אמרות הנאשם (בהודעות הקלטות ותמלולים) ת/2 עד ת/6. באמרתו הראשונה ת/2 מיום 14.02.19 שעה 22:41 שמר הנאשם בעצת בא כוחו על זכות השתיקה וכך גם בחקירותיו ת/5-ת/6.

באמרותיו הנוספות שיתף הנאשם פעולה עם החקירה, השיב לשאלות שנשאל. באמרה ת/3 שנגבתה ביום 19.02.19 תיאר את נסיבות האירוע כך:

ת: התחיל מקרה במפעל. החנה בחור בחניה הפרטית שלנו שזה חניות שאנחנו תמיד מעמיסים סחורה. אמרתי לו בבקשה אם אפשר שלא להחנות פה. הוא ישר התחיל לתקוף אותי, לא את עליי אתה לא תגיד לי איפה להחנות התנהג איתי כמו עבריין. אבא שלי שמע את הצעקות יצא החוצה. פה לשם הוא בא הצמיד לאבא שלי ראש התחיל לדבר אליו לא יפה לקלל אותו. אני ראיתי את זה אני ישר התערבתי בסיפור ונתתי לו בוקס. אמרתי לו בהתחלה תלך מפה. גם הרחקתי את אבא שלי לצד שני. מתועד לא מתועד רואים שאני מנסה להימנע מהמצב. אחרי שנתתי לו בוקס הוא כזה חצי מעד והתחיל לרוץ ואמר לי כזה חכו חכו אני חוזר לפה תראו מה יהיה לכם. עניינים כאלה. כאילו את רואה בן אדם היה מורעל עלינו זה לא קרה לי בחיים. אני לא מכיר את הבן אדם וזה פעם ראשונה שראיתי אותו בחיים שלי. (בוכה). הוא רץ ואמר חכו חכו. אתם תשלמו על זה. אחרי זה עשר דקות אני ואבא שלי עמדנו שם בחוץ על הדלת של המפעל וחיכינו שהנהג של החלוקה ייצא עם האוטו. עמדנו בחוץ ופתאום אני רואה את הבחור הזה בא עם עוד כמה בחורים ועם עוד קבוצה. כשאני רואה אותם מתקרבים אלינו אחד הבחורים לא הבחור שהתחיל איתי מהתחלה אמר לי כזה אתם גברים ארבע על אחד

ש: מי זה הבחור שאמר לך את זה?

ת: לא הבחור שהתחיל איתי בהתחלה.

ש: אוקי תמשיך.

ת: אמרתי לו אח שלי לא היה כלום במילים כאלה תלכו אחורה ביחד איתו בזה הבחור שהתחיל איתו בהתחלה באים עם קפוצונים ידיים בכיסים חזרו קבוצה כאילו נטו לבוא לפרק אותנו. הגענו למצב שהוא בא דוחף אותי. זה שהתחיל איתו

מהתחלה. תימני כזה שרירים טיפה חולצה קצרה. דוחף ונותן לי נגחה כזו וגם החבר שלו גם תימני כזה עם קפוצון וכל החברים שלהם מסביבם מתחילים לסגור עלינו. אחי מאור ראה את זה גם יצא ראיתי סוגרים גם עליו. אנחנו אומרים להם תשמעו תעזבו פה אנחנו בעבודה אנחנו לא רוצים כלום. פתאום הבחור הזה שהתחיל איתו את המכות, הראשון, הוציא סכין יפנית כזו, יפנית כתומה של עבודה כזה, באו עם קפוציונים כולם עם דברים בידיים כל החברים שלהם. כשהוא הוציא את היפנית אני הוצאתי את הכלי. הלכתי אחורה כמה צעדים אחורה דרכתי את הנשק כיוונתי לעברם ואמרתי להם תלכו מפה. לא יצא לי מילה אני יירה בכם או משהו. רק תלכו מפה. הבחור הזה שהתחיל, הראשון אומר לי תירה אתה לא מפחיד אף אחד. בו זמנית אני רואה שמרביצים לאחי ולאבא שלי. נגיחות בפנים וזה. כשראיתי שכאילו זה יתדרדר המצב יריתי ירייה אחת באוויר. אחרי זה סימון משהו כזה שרשום בפרוטוקול, הבחור שהתחיל איתו את המכות חתך את אחי בפנים. לא ראיתי אם לאחי יש סימן או לא ראיתי רק את הסכין של הראשון הזה פוגעת לו בפנים. לא ראיתי מה קרה בדיוק לאחי ראיתי רק את הסכין שהוא מוציא, ראיתי שהוא נותן לו מכה עם הסכין. אז יריתי לרצפה, לכיוון שלהם. והיה איתם עוד בחור גדול, רוסי גדול הוא גם היה מעורב בכל הסיפור הזה. הוא היה גם איתם בקדימה. המשך להרביץ לאחי. גם הוא יחד עם הראשון.

ש: כולם על אחיך או אבא שלך?

ת: גם על אחי וגם על אבא שלי.

ש: אוקי.

ש: ראיתי שהבחור הרוסי הזה מפיל את אחי. ראיתי את אחי חצי עומד כזה שהוא נוגח בו ונותן לו מכות. כיוונתי עליו את האקדח. אמרתי לו תעזוב אותי תלכו. את רואה שהם לא הולכים. את רואה הם ממשיכים לא מעניין אותם. הם באו לפרק מישהו. כשכיוונתי עליו ראיתי אותו פתאום נופל. שהוא נפל לא הבנתי מה קרה. לא הבנתי איך הוא הגיע למצב של נפל. כשהוא נפל פתאום אנשים התחילו לצעוק שם. תפסתי את הרגליים והתחלתי לרוץ משם. התחבאתי איפה השופרסל הזה. לא ניסיתי. לא רציתי לברוח משם. הייתי כל כך מפוחד וזה שלא ידעתי מה לא היה אכפת לי להיעצר על איומים על ירייה באוויר. לא היה אכפת לי להיעצר על זה.

ש: מה עשית בדרך שרצת.

ת: זרקתי את הג'קט ואת הכלי.

ש: איפה זרקת את הג'קט, איזה ג'קט זה?

ת: זרקתי אותם בדרך. אני באמת לא זוכר. בדרך לשופרסל זרקתי הכל" (גיליון 2 ש' 17 לת/3).

באמרתו זו אמר הנאשם כי את האקדח נשא על גופו כל העת בשל ניסיון פגיעה קודם בו בפרשה אחרת וכי מאז שרכש את הנשק ובכלל לא למד להשתמש בו. בהמשך חקירתו אמר לשאלות החוקרת "כמה יריות סך הכל שחררת?"

ת: אחת לאוויר, אחת לרצפה ואם הבן אדם נהרג אז מן הסתם עוד אחת... (תופס את הפנים)

ש: סך הכל שלוש?

ת: כנראה.

ש: למה ירית לעברו ולא המשכת לירות למשל לאוויר?

ת: אני לא התכוונתי לירות בו לא התכוונתי לפגוע בו אז כנראה שנפלט לי שם כדור.

ש: אחרי שהוא נפל על הרצפה המשכת להרביץ לו?

ת: נתתי לו בעיטה כן.

ש: למה? כבר ירית בו אז למה?

ת: לא ידעתי שיריתי בו. לא ידעתי שנפלט כדור.

ש: לא שמעת?

ת: לא.

ש: איפה נתת לו בעיטה?

ת: בגב.

ש: אם לא ידעת שנפלט כדור למה ברכת?

ת: ברכתי כי היה מלא אנשים שם וידעתי שיריתי באויר והחזקתי נשק שאמור להגיע משטרה.

ש: הבנת היום במי ירית?

ת: אני יודע רק שזה בחור גדול ורוסי זה מה שאני זוכר.

ש: למה זרקת את הקפוצ'ון?

ת: אני אומר לך אם הבן אדם נהרג זאת אומרת שזה מהכלי. איזה אמת את עוד רוצה.

ש: למה זרקת את הקפוצ'ון?

ת: שותק. אין לי מה להגיד לך" (מגליון 5 ש' 93 לת/3).

באמרתו מיום 26.02.19 אמר בתמליל ת/4ב עמ' 2:

"**נחקר, אוראל זוית:** הרגשתי מאויים, פחדתי על החיים שלי. פחדתי [00:13:40.275] על החיים של המשפחה שלי, בגלל זה הוצאתי את הכלי [00:13:45.469] לא הייתה לי כל כוונה לפגוע במישהו אחר".

ובהמשך משהוצג לו סרטון האירוע ונשאל אמר:

"**חוקר מס' 1, הילה נשיא:** בחקירה הקודמת שלך טענת כי הירי הראשון ירית לכיוון האוויר ולכיוון ולאחר מכן הירי השני ירית לכיוון הרצפה וכי הירי השלישי בוצע כבר לעבר הקורבן, וכי הכדור לכיוון המנוח [00:14:12.296] נפגע. אני רוצה ברשותך, להציג לך,

נחקר, אוראל זוית: (מילים לא ברורות) אני לא... [00:14:17.842] לא הייתה לי כל כוונה לפצוע. לא הייתה לי כל כוונה לפגוע. נפלט לי שם כדור".

ועוד אמר בעמ' 3 לתמליל:

"**נחקר, אוראל זוית:** הירייה השנייה שלי הייתה לכיוון הרצפה.

חוקר מס' 1, הילה נשיא: אבל אתה רואה שזה לא לכיוון [00:17:33.998] הרצפה פה, (מילים לא ברורות) שירית, לכיוון המנוח, יורי מה שגרם למותו, ואנחנו רואים כאן בבירור, שהירייה לא הייתה [00:17:49.438] לכיוון הרצפה, כי אם לכיוון האדם עצמו כמעט ממרחק אפס, (מילה לא ברורה). רואים נשמה רואים. אתה יודע מה.

נחקר, אוראל זוית: אני נופפתי [00:18:03.234] בנשק רק על מנת להרתיע אותם, לא היה לי [00:18:10.295] כוונה לא לפצוע אותם.

חוקר מס' 1, הילה נשיא: אני נופפתי בנשק.

נחקר, אוראל זוית: להרתיע אותם. לא לפצוע אותם. נפלט לי כדור.

חוקר מס' 1, הילה נשיא: או- [00:18:28.386] קיי.

חוקר מס' 2, אושר הולצמן: אם רצית רק לנופף ולהרתיע, למה הנשק שימש להרתעה.

נחקר, אוראל זוית: אני נופפתי בהתחלה, כבר הוצאתי יריתי באוויר הם היו עם רוע בעיניים אחושרמוטה, באו להרוג אותנו זה או אני או הם. או אני אח שלי אבא שלי או [00:18:48.312] הם. אני יורה לאוויר הם לא הולכים, למה בוא תסביר לי, למה. למה אני שואל אותך שאלה פשוטה, אתם יודעים [00:19:03.122] רק לשאול שאלות, למה, שואל אותך שאלה למה. אני נלחצתי [00:19:09.247] מהסיטואציה בגלל זה הוצאתי את עצמי, רואים בא אלי בא [00:19:14.059] אדם מוציא סכין אני הולך אחורה, אני יורה באוויר לא [00:19:18.750] הולכים.

חוקר מס' 1, הילה נשיא: אוראל אוראל.

נחקר, אוראל זוית: אל תגידי לי אוראל, אל תגידי לי אוראל אני גם ככה מהסיטואציה הזאת, אני לא [00:19:24.900] שורד את זה, אני לא שורד את זה, אני הייתי אצלכם בחקירה הקודמת, התפרקתי, לא הצלחתי להוציא לך אפילו מילה [00:19:32.331] שפחדתי נלחצתי, פחדתי על החיים של אבא שלי פחדתי על

[00:19:38.021] החיים שלי. הם היו עם רוע בעיניים אחורמוטה, נלחצתי מהסיטואציה בגלל זה הוצאתי את הכלי, לא היה לי כוונה [00:19:49.209] לא לפצוע ולא לפגוע, ולא שום דבר אחר. הם היו עם רוע בעיניים אחורמוטה, נלחצתי מהסיטואציה, רציתי להגן על עצמי [00:20:00.801] רציתי להגן על המשפחה שלי, והם ממשיכים לתקוף אותנו. אצלכם במשטרת ישראל, בא איזה מישהו ירה כמה פעמים לא ראיתי באים ישר. אני לא חשבתי בכלל להוציא את הכלי [00:20:19.509] שהיה עליי נלחצתי מהסיטואציה שהוא הוציא עלי סכינים ובאו עוד אנשים".

ה. עוד הוגשו לתיק בית המשפט מוצגים רבים ובהם אמרות עדי תביעה ועדי הגנה, דו"חות על תפיסת מוצגים קבלתם ומסירתם, חוות דעת, דו"חות פעולה, דו"חות מעצר ועוד שלאור תשובת הנאשם לכתב האישום אין מקום וצורך לעמוד עליהם במסגרת הכרעת הדין וככל שיהיה נדרש ליתן עליהם את הדעת, הדבר ייעשה.

ו. ראיות חשובות לקביעת הממצאים בתיק הם המוצגים ת/80 ו-ת/89א, תוצרי מצלמות האבטחה מזירות האירוע, רחוב הבנאי 18 ו-22 בחולון. באמצעות ראיות דיגיטליות אלו, סרטוני האירועים נשוא התיק דנן, ניתנה לבית המשפט האפשרות לצפות באירועים כפי שהתרחשו בזירה.

ז. בחוות הדעת ת/48 של ד"ר מאיה פורמן מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית שנתקבלה בהסכמה נקבעו הנמצאים הבאים באשר לסיבת מותו של המנוח והם:

1. פצע כניסת קליע בגו משמאל (סומן א'5).

א. כיוון תעלת הקליע - ימינה מטה ואחורה.

ב. מעבר תעלת הקליע דרך המעי הדק, המזנטריום, עורק הכסל השמאל המשותף ועצם הכסל הימנית.

ג. דם וקרישי דם בחלל הצפק הנפל של כשלושה ליטרים (מעורבים במעט צואה).

ד. קרעים זעירים ("קרעי סולם") בעורק הכסל הימני.

ה. חיורון באברים פנימיים.

ו. קליע נמצא ברקמת השומן התת-עורית סמוך לתל הירך הימנית.

2. שברים בצלעות הימניות החמישית (בקו הבריחי הלטרלי), התשיעית והעשירית (בקו השכם) עם דימומים סביבם.

3. פצעי שפשוף זעירים באזור העורפי של הקרקפת ופצעי שפשוף במצח משמאל, בעפעפיים מימין, באף ובעול מימין.

4. פצעים קוויים מעל פלח העכוז השמאלי ובברך השמאלית".

עמוד 12

ובהתאם לכך נקבעה חוות הדעת לפיה:

"על סמך ממצאי הנתחה שביצעה ד"ר בריטניה מורגן פלמינג, בהשגחתי, בגופת יורי פודובני שנת לידה 1975, הריני לחוות דעתי כי מותו נגרם ממעבר קליע דרך הגו משמאל (סומן 5א').

טווח הירי - מותנה בבדיקת מז"פ את פריטי הביגוד של המנוח. סביב פצע כניסת הקליע בגופה לא נמצאו סימני ירי משניים (חריכה, פיח או קעקוע אבק שריפה). העדרם יכול לנבוע מקליע שנורה מטווח שמעבר לזה בו נותרים סימני ירי משניים. אפשרות נוספת היא שהקליע נורה מטווח קרוב, אבל דרך פריטי ביגוד, או שהקליע עבר דרך מטרת ביניים או ניתז (ריקושט). טווח הירי מותנה לכן גם בבדיקת מז"פ את פרטי הלבוש.

מנגנון המוות - איבוד כמות רבה של דם, כבמקרה דנן, מוביל להתפתחות הלם תת-נפחי. במצב של הלם תת-נפחי חלה ירידה מהירה בלחץ הדם, הגורמת לירידה בזילוח של כלל הרקמות. הפגיעה בחמצון האיברים החיוניים מובילה למוות. בנתחה נמצאו כשלושה ליטר נוזל דמי וקרישי דם בחלל הצפק (מעורבים במעט צואה), שמקורם בעיקר בפגיעת הקליע בעורק הכסל השמאלי המשותף שגרמה לקטיעתו. עורק זה הוא אחד העורקים הראשיים המתפצלים מהוותין - העורק הראשי אשר אחראי על אספת הדם לאברי הגוף.

לא ניתן לאמוד במדויק את נפח הדם שאיבד המנוח, שכן לא ניתן לכמת דימום חיצוני מיד לאחר הירי, דימום במהלך הטיפול הרפואי או דימום פנימי שזלג דרך פצעי מעבר הקליע בעת ניוד הגופה כתוצאה מטלטולה. מנגד יתכן שחלק מהדם שנמצא בחלל הצפק הצטבר בו לאחר המוות. עם זאת, החיורון שנמצא באיברים הפנימיים והמיעוט בכתמי מוות תומכים באבחנה של הלם תת-נפחי.

בצלעות הימניות החמישית (בקו הברחי הלטרלי), התשיעית והעשירית (בקו השכם) נמצאו שברים עם דימומים סביבם. מקורם בחבלות קהות, יתכן ממכות והם נגרמו בסמוך למוות.

בצלעות הימניות התשיעית והעשירית (בקו בית השחי הקדמי) נמצאו שברים ללא דימומים סביבם. אלו נגרמו ככל הנראה לאחר שפסק מחזור הדם הפעיל (יתכן שנוצרו גם במהלך פעולות ההחייאה).

פצעי השפשוף בקרקפת ובפנים נגרמו מחבלות קהות. אלו שבאזור העורפי של קרקפת, מצח ובאף יכולים היו להיגרם מנפילה. הפצעים בעפעפיים ובעול מימין יכולים היו להיגרם ממכות.

הפצעים הקווים מעל פלח העכוז השמאלי ובברך השמאלית נגרמו מחפץ בעל שוליים דקים. ממצאים אלה נגרמו בסמוך למועד המוות ולא תרמו לו."

ח. ישיבת ההוכחות הראשונה התקיימה ביום 10.11.21. עד התביעה רס"ל סאמר סרבוש שימש אחד החוקרים בפרשה ונשאל על ידי ההגנה בחקירתו הנגדית, כיתר החוקרים שהועדו על שטחיות החקירה, לעמדת ההגנה ומחדליה.

עת/2 על פי סדר ההעדה יעקב מסיקה (אמרתו בחקירה ת/277) לא זכר פרטי האירוע והפנה אל אמרתו שם תיאר את שראה כך:

"אני חשמלאי שנותן שירות מטעם קוברה מערכות. הגעתי בערך בשעה תשע בבוקר למפעל גולדן טייק. באיזה שהוא שלב בסביבות שעה 13:20 ישבתי באוטו שמעתי צעקות מאחורה. ראיתי אנשים הולכים משחקי כוחות מילוליים כמו בסגנון בוא לך תזדיין וכאלה ואז מישהו הוציא אקדח מהמכנס, אמר אני יירה בך. הוא אמר את זה למישהו, לא זה שירה הגיע מצב שתוך כדי ההתלהמות האדרנלין קפץ לכולם - לדעתי משהו כמו 8-10 חב'ה. זה היה נראה איזה 4 אנשים נגד 5 אחרים. הבחור הצעיר אמר זוז אני אדפוק בך כדור, דפק קודם כל כדור באוויר. איכשהו החברה התרחקו כבר. הבן אדם החזיר תאקדח לתוך התחתון. הבן אדם בא לכסות תאקדח עם החולצה, בינתיים היה עוד אחד בחור עם פנים גדולות מזוקן, לא זה שמת. לבש סריג או סוודר, סריג כחול כהה. זקן אפרפר חצי לבן חצי שחור. זה היה נראה כאילו הוא עם זה שירה. התחילו להיות צעקות והמולה. כל העשירייה זזה הצידה התחילו דחיפות כי ניסו למשוך מישהו. ואז הגיעה הירייה פתאום כולם הולכים שמאלה ומתרחקים מהחנות. הבחור היורה ירה למת כדור בבטן ואז ראיתי אותו ישר תופס בבטן, ונופל הצידה. היורה לא ברח ישר, הוא ניסה לדפוק כדור נוסף למישהו אבל לא הצליח, לדעתי זה פגע ברצפה והותז לרכב של הסמנכ"לית פה היורה רץ קדימה אחורה לא ידע מה הוא עושה, זה היה נראה שהוא עיקל שירה במישהו...".

עדותו של עד התביעה אסף אזדרוב (אמרתו ת/273) שנשמעה אף היא באותה ישיבה לא תרמה למשפט.

עת/4 סימון עזרא עד מרכזי בפרשה דן (אמרותיו בחקירה ת/282-ת/284ב'), העיד בפנינו ביום 14.11.21 במהלכה הוצגו לו הסרטונים ת/89א' ו-ת/80א' ומסר בעדותו את פרשנותו לנראה בהם. בחקירתו הנגדית לבא כח הנאשם עמד על קשריו עם המעורבים בתיגרה שהצטרפו אליו בעת שחזר למקום האירוע; המנוח, חזי וליחי ועל נסיבות התפתחות התקרית על מקום החניה. לדבריו, לא איים לחזור למקום ואף לא לבוא ולשרוף את עסקם של הנאשם ובני משפחתו כנטען על ידם. העד עמד על דעתו גם משהוצגו לו עדויות ניטרליות שכך אמרו והדגיש, כי חזר למקום רק כדי לקחת את משקפיו ומפתחותיו שנפלו בעת התרחשות הקטטה הראשונה.

לשם הדגמת תשובות סימון בחקירתו הנגדית יוצג הקטע הבא מעמ' 56 לפרוט' מש' 1:

ש. ממשיך להקרין. תסתכל מה אתה עושה עם הסכין. למה נופפת איתה לעבר הפנים שלו?

ת. באמת שאין לי מושג מה אמרתי.

ש. ואיך אתה קורא לזה חוץ מאשר איום? מה התנועה הזאת? אולי ניסית לחתוך את הפרח ממקודם?

ת. זה החזרה של הזר. באמת שאין לי הסבר לכל תנועה שלי לאן היא הולכת. תכף תשאל אותי למה היד שלי עמדה ככה, אז אין לי מושג למה.

ש. כי אתה לא ראית בעיניים.

ת. זה אתה אומר.

ש. ממשיך להקרין. ראינו שליחי דוחף שם את הבחור שלבוש בשחור.

ת. כולם דחפו שם את כולם.

ש. ראינו עכשיו בסרטון שליחי דוחף, אז אתה חוזר בך ממה שאמרת שאף אחד לא תקף כי ראינו שאתה דחפת וראינו גם שליחי דוחף?

ת. אני לא חוזר משום דבר, אתה מצייר כאן תמונה של שני תמימים שדוחפים אותם.

ש. יש פה איזושהי הסלמה מסוימת, יוצא אדם נוסף ובא להפריד. מה מחזיק, אם אתה יודע, האחייך שלך חזי, בתוך הכיס כשהיד שלו בתוך כיס ימין? זה הבחור עם הקפוצ'ון על הראש.

ת. לא יודע, אין לי מושג.

ש. רואים אותו מגיע לאוראל, היד שלו בכיס, ותכף תראה את אדון ליחי שנמצא בפינה השמאלית למעלה בועט כרגע באחד מבני המשפחה, ותראה מה עושה יורי, תוקף ונותן למעשה אגרוף אחד באוויר ואגרוף שני נותן למרבי. ממה שאתה רואה פה מה אתה אומר על העניין הזה?

ת. אני אומר שזה ריב, באמצע מכות, זה נתן אגרופים, זה נתן אגרופים, ולא מעבר לזה".

באמרותי בחקירותי ת/282-284 תיאר סימון את האירועים כך (באמרתו מיום 14.02.19 ת/282):

"הוא יצא מהחנות ואמר אתה לא תחנה פה ופתאום יצא גרוזיני מהחנות של החומרי ניקוי והתחיל לקלל מה קרה יא בן זונה. הגרוזיני בא אל"י התחיל להרים ידיים התחיל לפוצץ אותי באגרופים יחד עם שלוש אנשים. הצלחתי לברוח ברחתי הלכתי לעסק שלי היו שמה יורי הנרצח, ליחי קשקש והוא אמר לי מה קרה, אמרתי לו 4 קפצו עליי נתנו לי מכות. המשקפיים נפלו לי מתי שברחתי מפה. הם אמרו לי בוא נלך נביא את המשקפיים ונדבר איתם למה קפצו עליך. באנו לפה ובן אחותי חזי היה מאחורה. באנו לגרוזיני ואמרתי לו למה אתה מרים ידיים. הגרוזיני הרים טיפה חולצה וראיתי שהיה לו סכין והבחור הצעיר יצא מהחנות אמר לי מה הבעיה אני יירה בך, אמרתי לו אתה תירה בי תירה בי. פתאום הצעיר הוציא אקדח היה לו חולצה אפורה. יש לו גקט אפור לא בטוח. הוא היה רזה 1.75 ילד 25. לא ראיתי אותו לפני זה

בחיים שלי. גם הגרוזיני לא. הוא אמר אני ירה בך והוציא אקדח התחיל לירות באוויר, אקדח קטן שחור. צעקתי מאחורה לבן אחותי אתה מצלם את זה. הגרוזיני עוד פעם נתן לי מכה. הגרוזיני; בערך בן 50 הוא בנוי טוב. יש לו זקן אפור שחור, שיער מלא. התחילו דחיפות ואז הילד הזה בא עוד הפעם. באנו ללכת ואז הוא אמר יש לך מזל שאתה הולך למה אני ירה בך. אמרתי לו בוא תירה בי ואז בא מישהו עם חולצה לבנה. בלונדיני בא קפץ עליי בא רצה לתת לי אגרופים והגרוזיני התערב. יורי הנרצח בא תפס את הגרוזיני לקח אותו לצד ואז הילד הזה התחיל לירות על יורי והתחיל לירות לכל הכיוונים. אנחנו ראינו שירה התחלנו לברוח. הגרוזיני לקח את האקדח והתחיל לרוץ אחרינו עם האקדח, הילד לא יודע לאן הוא הלך. את הבלונדיני ראיתי בורח לכיוון השופרסל".

ובאמרה מיום 20.02.19 ת/283 החל מגליון 3 ש' 29 סיפר:

"הגעתי ליחי ישר שאלו אותי מה קרה אמרתי הכל בסדר. אז היה שם ליחי בחנות אמר לי מה קרה. אמרתי לו ארבעה אנשים מאחורה קפצו עליי. הוא שאל אותי למה. אמרתי לו בגלל שהעמדנו את האוטו לעשר שניות שם. הוא אמר לי בוא נלך אליהם. אמרתי לו אתה לא יכול ללכת אליהם. הוא שאל אותי למה. אמרתי לו כי הם תקפו אותי אז הם יתקפו עכשיו גם אותך וגם אותי. אחרי זה הגיע יורי. אני דיברתי איתו בטלפון כשהוא היה בדרך ואמרתי לו שארבע אנשים תקפו אותי קפצו עליי. הוא אמר לי טוב אני בדרך. חיכינו עד שהוא יבוא.

ש: למה חיכיתם שהוא יבוא?

ת: חיכיתי שהוא יבוא כי יש שם משקפיים שלי ומפתחות שלי. איך אני יבוא עוד פעם יקפצו עליי.

ש: אוקי תמשיך.

ת: בן אחותי לזח גם בא איתנו. זהו. הלכנו לשם אני הייתי עם ליחי מקדימה ויורי וחזי היו מאחורה. הגענו לשם אני רואה אותם עומדים על הכביש מוכנים כאילו לקרב. לא הייתה כוונה לריב איתם ולא שום דבר כי באיזה שהוא שלב הייתי חייב לחזור לשם כי גם המפתחות גם המשקפיים וגם המחסן שלי שם. אז כשהגענו לשם ראיתי את האבא עומד ככה הוא אמר איזה משהו אז אמרתי לו אתה קופץ ארבע אנשים על בן אדם. אמרתי לבן שלו אתה נותן לי אגרופים מאחורה? הבן שלו הראה לי את האקדח. אמרתי לו תירה בי מה אתה מראה את האקדח. ואז פתאום הוא ירה שתי יריות באוויר. עכשיו אני תמיד יש לי סכין בכיס כי אנחנו פותחים את כל הקרטונים וגם אני מוכר סכינים יפניות, זה יבוא שלי. אז כשראיתי אותו מחזיק את האקדח והוא כיוון לכיוון שלי הוא עשה עם האקדח ככה עם היד, אני אפילו לא זוכר אם תפסתי את הסכין ביד אבל הסכין היתה סגורה בוודאות. ואז אבא שלו אמר לי מה אתם מסוגלים לעשות עכשיו כשהבן שלו ירה שתי יריות באוויר, כשאני אמרתי לו תירה בי תירה בי הוא לא ירה בי. אז אבא שלו דחף אותי דחפתי אותו בחזרה ואז אח שלו לא יודע מאיפה הוא

הגיע, הבחור היותר ג'ינג'י בלונדיני, הוא בא מהצד ובא לתת לי אגרוף ואז כולם באו לתפוס אותו להפריד ואז אבא שלו רץ מצד שני בא לקפוץ עליי ואז יורי תפס אותי, יורי בא מאחוריי. אז הוא התחיל לירות הבחור הזה מאחורה. הוא התחיל לירות הוא ירה ביורי ואז שמעתי את יורי צועק אוי ואז אבא שלו בא לקח מהבן שלו משהו והתחיל לרוץ אחרינו. הוא לא הצליח להגיע אלינו ואז הוא עצר. אני הגעתי לכביש וראיתי את מני פינטו השכן שלי ואז קראתי לו ואמרתי לו אין לי טלפון הטלפון נפל ואז הוא אמר לי מה קרה אמרתי לו היה שם בלגן תביא אני אתקשר למשטרה ואז התקשרתי למשטרה. דיברתי עם הבחור אמרה לי אל תחזור למקום זהו".

לדבריו בחקירתו הוא לא תקף איש, רק הותקף, את הסכין היפנית החזיק לצרכי עבודתו "הוציא אותה להגנה", הגיע בפעם השנייה עם התגבורת, רק לצורך לקיחת משקפיו ומפתחותיו לא "בכלל בשביל לריב איתם" (גליון 2 ש' 8 לת/283). משנשאל מדוע הלך עם כל חבריו הטובים חזרה למקום השיב בגליון 4 בש' 66 לת/283 כך: "כי לא ראיתי בעיניים. ככה כי אני רואה בן אדם מאיים עליי לפני דקה מתקיף אותי".

משנשאל על ידי החוקרת "אני אומרת לך שבצורת ההתנהלות שהגעתם לשם ארבעה אנשים ובתנועות הגוף שלכם נראיתם כאילו לא באתם לקחת דברים אלא באתם להציל את כבודך ולהחזיר את כוחך לאחר שהושפלת במכות כנראה" השיב "ממש לא...".

ט. ליחי קסקס בעדותו בפנינו לא אמר דבר ולא זכר דבר, לא מפעולותיו באירוע ולא מפעולותיו של אחר, לרבות סימון. חקירתו הנגדית לא הוסיפה דבר. באמרתו ת/286 (חלף חקירתו הראשית) דווקא זכר כי "לאחר כמה זמן סימון חזר למחסן וכולו היה רעד מבוהל ואדום ובלי המשקפיים שלו ושאלתי אותו מה קרה כי פעם ראשונה אני רואה אותו במצב הזה נסער ומבוהל והוא ענה לי שתקפו אותי פה 4 אנשים מאחורה ואמרתי לו מי זה כי אנחנו מכירים אחד את השני באזור תעשייה שם והוא ענה לי לא מכיר אותם בחיים לא ראיתי אותם ואמרתי לו קודם כל תירגע והוא אמר לי תשמע אני צריך להוציא סחורה לבן אדם ושאלתי אותו איפה המשקפיים שלך והוא אמר לי לא יודע כנראה נפלו כשתקפו אותי ואמרתי לו בוא נלך איתך ונביא את הדברים והוא בהתחלה פחד ולא רצה והתחילו להגיע כמה אנשים מהאזור תעשייה ששאלו אותו מה קרה כי גם ראו אותו ואז הלכנו איתו לאזור המחסן שמה. הלכנו אני וסימון ראשונים והיו עוד שני אנשים שעובדים איתנו שגם באו וכשבאנו מאחורה יצאו אלינו שלושה אנשים שהתחילו להגיע לכיוון שלנו שבחיים שלי לא ראיתי אותם לפני ואני לא נתקלתי ולא הכרתי אותם לפני ואז שאלתי אותם למה אתם מרביצים 4 אנשים לבן אדם מבוגר וסימון גם אמר איזה משהו שאני לא זוכר מה. ואז אחד משלושת החברה האלה הבחור הצעיר ביותר הוציא את האקדח מהחלק הקדמי של מכנסו וטען את האקדח זה היה ממש לאחר מספר שניות שאנחנו הגענו והחזיק את האקדח ביד בכאילו תראו לי יש לי אקדח ולאחר מספר שניות ירה לכיוון שלנו יכול להיות לרצפה אבל אבל אני לא זוכר שהיד שלו הייתה למעלה ולכן אני חושב שזה לכיוון שלנו. בשלב הזה סימון אמר לו תוריד את האקדח ותירה והתחילו לזרוק שם מילים האבא זורק מילה ובחור השני שהיה איתו לא זה שיירה אלא עוד בחור צעיר שהיה עם האבא באו לכיוון של סימון ושלי והתחילו קללות בין סימון לאבא דו צדדי ואז בשלב מסוים האבא התחיל לתקוף את סימון בידיים והבחור הצעיר ניסה להצטרף לאבא לתקוף את סימון ואני ניסיתי למשוך אותו והמשכנו להתקדם קדימה לבחור עם האקדח והתחיל לצעוק לנו אני יורה וסימון צעק לו תירה בי תירה ובשלב הזה ירה עוד כדור לכיוון צד

ימין שלנו לפי מיטב זכרוני ושמעתי צעקה "אה" וסיבבתי את הראש וראיתי שיורי נפל על הרצפה והיו שם עוד שני חברה שלאחר שנפל המשיכו לתת לו אגרופים על הרצפה ובשלב הזה אחד הבחורים שאני לא זוכר אם זה האבא או הילד רץ לכיוון שלנו ואז אנחנו ברחנו משם כי פחדנו על החיים שלנו בזמן שאני בורח אני במחשבה שהבחור עדיין רץ אחרינו ואז נכנסתי לאחד העסקים שם והתחבאתי כי פחדתי ואז לאחר מספר דקות ראיתי את הקטנועים של האמבולנסים אז הלכתי משם.

ש. מההתחלה למה הלכתם לשם עם סימון?

ת. כי סימון רצה להוציא סחורה ללקוח מהמחסן שלו וגם היו שם משקפיים שלו".

י. ת/285 היא אמרתו בחקירה של המעורב הנוסף בתיגרה שנלווה לסימון, חזי כהן סמק, לא באמרתו בוודאי לא בחקירתו בבית המשפט (מעמ' 65 לפרוט') זכר ויכל להוסיף לתיאור האירועים דבר.

יא. בישיבות בית המשפט בימים 17.11.21 ו-23.11.21 הושמעו עדויותיהם של חוקרים נוספים בפרשה, ראש הצח"מ פקד חגי סטרול והחוקרים רס"ב אושר הולצמן ורס"מ הילה נשיא. האחרונים הפנו את השאלות הקשורות בשיקולי החקירה ובהחלטות הקשורות בה, לראשון והלה סבר שהחקירה בוצעה כהלכה, כי לא היה מקום לחקור את המעורבים הברורים בקטטה חזי כהן סמק וליחי קסקס באזהרה על חלקם באירוע בהינתן סרטוני האבטחה ותוצאות האירוע.

יב. בישיבת יום 09.02.22 העיד הנאשם להגנתו.

נוכח הסרטון ת/89א (קובץ 31000) אישר הנאשם כי בחלקו הראשון של האירוע הוא הכה את סימון ולדבריו כך התרחש האירוע בהמשכו (מעמ' 86 ש' 30 לפרוט'):

"ש. נעבור לסרטון שהם מגיעים ת/80א' קובץ 2246. אחרי פרק זמן מסוים חוזר סימון לבית העסק שלכם. תתאר מה היה?

ת. [צופה], אנחנו היינו מחוץ לעסק שחיכינו לסבא שלי שתגיע הסחורה, באותו זמן שחררנו את הנהג של הסחורה, אחרי כמה דקות ראיתי את סימון וליחי מתקרבים למקום שלנו, כשהם מתקרבים אלינו אני, אני רציתי לבוא לדבר כאילו, לנסות להסביר את המצב, אז ישר ליחי אמר לי 'אתם גברים על אחד?' אמרתי לו 'תקשיב, אנחנו פה בעבודה, אנחנו לא מחפשים כלום' ובו זמנית סימון נותן לי כמו מכה לחלק גוף העליון שלי. ובאותו רגע אני הרגשתי שהיה לו סכין ביד. עוד לפני זה, סליחה, אני לחוץ פשוט, ראיתי עוד חבורה מאחוריהם עם קפוצ'ונים, ידיים בכיסים באור יום, שזה היה נראה לי מוזר, פתאום נכנסתי ללחץ כזה, הייתי עם אבא שלי, ובאותו רגע שסימון הביא לי את הכאפה לחלק הגוף העליון אז הלכתי אחורה, ראיתי אותו עם הסכין יפנית ביד, תוך כדי שאני אומר 'תעצרו, אנחנו בעבודה', הוא אמר לי 'אתם גברים על אחד? אני אאנוס אתכם, אני ארצח אתכם, אני אאנוס את אחותך'. פה הוצאתי את האקדח, היה עליי

אקדח.

ש. פה אני קוטע אותך. למה בכלל היה עליך אקדח?

ת. חודשיים לפני המקרה הזה ירו בי חמישה כדורים, הייתי פצוע באותו זמן, הטעות הטיפשית שעשיתי זה שהלכתי וקניתי אקדח, חשבתי שזה יעזור לי לשמור על עצמי כי המשטרה לא תפסה אף אחד, למרות שניסיתי לעזור להם.

לבית המשפט:

ש. אקדח בלי רישיון.

ת. בלי רישיון.

ש. מתי שמת באותו יום את האקדח בכיס?

ת. הוא כל היום היה עליי.

ש. אתה קם מצחצח שיניים ושם אקדח בכיס?

ת. כן.

ש. אוקיי.

ת. אני לא שם בכיס, לא נעים לי להגיד איפה.

המשך חקירה:

ש. מגיש מסמכים רפואיים של הנאשם [נ/1]. למה שיירו בך? מה הסיפור בדיוק?

ת. אני לא יודע ואני לא ידעתי באותה תקופה גם מה הייתה הסיבה, אבל ידעו שזה קשור לחבר שלי שהיה גם באותו מקום.

ש. לך היה איזשהו סכסוך עם עבריינים?

ת. לא, לא היה לי סכסוכים ולא יריבים.

ש. תמשיך מאותה נקודה שבה שלפת את האקדח.

ת. תוך כדי שסימון מתקרב אליי, אתם יודעים בסרטון אי-אפשר לשמוע מה שהוא אומר, באותו רגע נלחצתי אז הוצאתי את האקדח, רואים אותי גם בסרטון הולך אחורה, מנסה

להפחיד אותו, הוצאתי את האקדח, דרכתי אותו ונופפתי לעברם את הנשק וביקשתי מהם שהם יעזבו אותנו, שאנחנו לא רוצים כלום, שאני פה עם המשפחה שלי [צופה], רואים אותי כל הסרטון רק הולך אחורה, אני מפוחד, אני לחוץ אותו רגע, גם בגלל שהחזקתי את האקדח וגם כי הוא פשוט עם סכין והוא לא מפחד, וגם אחרי הירייה באוויר, נכון משה?

לבית המשפט:

ש. מתי ירית באוויר?

ת. לפני זה, עוד כשהיינו בנקודה פה. פה הוא אומר לי 'בוא, תירה בי, תירה בי', הוא מתכופף ואחרי זה יש ירייה באוויר כשאני נמצא מול העגלה הכחולה.

המשך חקירה:

ת. הוא אמר לי באותו זמן 'תירה בי, תירה בי, אתה לא מפחיד אף אחד'.

ש. למה ירית באוויר?

ת. כי ראיתי שהם לא מפחדים מהאקדח, שהם לא עוזבים אותנו. ראיתי אותו עם רוע בעיניים שבחיים לא נתקלתי בסיטואציה כזאת. הוא רצה לחתוך אותי, להרוג אותי, הוא הפחיד אותי בצורה מטורפת, גם בדיבור שלו. כמו שרואים פה מהמצלמה מלמעלה לא רואים את זה מלמטה. האנשים עם הקפוצ'ונים מתקרבים אליי והם עם יד בכיס כל הזמן, ואני מהלחץ מהפחד חשבתי שהם היו עם עוד סכינים, וגם אמרתי את זה בחקירה שלי. הייתי בטוח גם שיש שמה יותר אנשים, לא שבעה אנשים, זה נראה כמו 15 אנשים והייתי בטוח שכולם היו איתם ביחד. החוקרת שאלה אותי אם יכול להיות שזה היה מהלחץ ומהפחד והיום אני יודע שזה היה מהלחץ ומהפחד [צופה], אני אומר לבחור הזה עם הכחול שייקח אותם, סימון הזה אומר לו במילים כאלה 'תוציא, תוציא', זה משהו שלא אמרתי בחקירה כי הייתי לחוץ, זה ימים שלא הייתי ישן, אתה מבין, כב' השופט?

ש. אחרי הירי באוויר תמשיך לתאר מה היה?

ת. [צופה] פה אני ממשיך ללכת אחורה, המנוח ז"ל ממשיך להתקרב אליי, אמר לי 'אני אדחוף לך את האקדח לתחת' במילים כאלה, 'אני אאנוס את אמא שלך, אנחנו נהרוג אתכם'. אמרתי להם 'תלכו, תעזבו אותנו', פה הכנסתי את האקדח, אני רואה שהם לא עוזבים אותנו, פה הוא ממשיך סימון, ממשיך, תעצרי בבקשה רגע, טיפה אחורה אם את יכולה, המשיכו לנסות לחתוך את אבא שלי ואת אחי בפנים, אני רואה את כל הדבר הזה ותוך כדי שהמנוח אומר לי את המילים האלה אני עובר אותו. אם אני רוצה לפגוע בו אני

בכלל לא התקרבותי אליו, אני עברתי אותו. הוא גם קפץ על אחי, הרביץ לאחי, הבחור הזה, ליחי. ליחי הזה אם הייתי רוצה לפגוע בו גם, הם הכנופיה של סימון גם באו על מנת לתקוף אותנו, לפצוע אותנו. אני לא רוצה לפגוע בהם. [צופה] פה זה ממשיך ב'אני אהרוג אתכם, אני ארצח אתכם'.

ש. למה לא לקחת את הרגליים וברחת מהמקום?

ת. אני, אני לא יכולתי להשאיר שם את המשפחה שלי. אם הייתי יודע שזו הסיטואציה שהולכת לקרות הייתי הולך משם. אני לא ידעתי שזה מה שיקרה, ובו זמנית רואים אותי הולך תמיד אחורה. אם הייתי יכול הייתי הולך משם, אבל המשפחה שלי מותקפים, הם לא עזבו אותם. אני ראיתי את המוות של אחי בעיניים, אין יותר מזה. תוך כדי יש בסיטואציה יש מילים של 'נרצח אתכם, נהרוג אתכם' ועוד מילים שאני לא רוצה לחזור עליהן.

ש. עכשיו נגיע לסיטואציה של הירי עצמו. אין מחלוקת שהמנוח יורי נורה ובסופו של דבר הוא נפטר מהאקדח שאתה אחזת בידך. תספר לבית המשפט מה מבחינתך היה?

ת. [בוכה], אני קשה לי לדבר בפני המשפחה של המנוח. אני לא יודע איך לדבר.

לבית המשפט:

ש. סיפרת לנו שירית ירייה ראשונה באוויר, עכשיו הירייה שפגעה במנוח איזו ירייה זו הייתה?

ת. אני כשחקרו אותי טענתי שתי יריות, ירייה אחת באוויר ואחת ברצפה.

ש. ומה אתה אומר עכשיו?

ת. אני רואה בסרטון כאילו לפי איך הסדר שהיה, אבל זה, זה נוצר מפליטת כדור, זה נותר מ, מאי ידיעה. לא ידעתי שפגעתי במנוח. כשאני אומר שנפלט לי זה מהלחץ בסיטואציה והפחד אז כנראה שנלחץ לי על האקדח. אני לא יודע איך זה קרה.

ש. אתה לא זוכר את הרגע של הלחיצה על ההדק?

ת. גם בחקירות שאלו אותי ורואים שלא שמעתי את הירייה השנייה ולא את השלישית. אני לא יודע להגיד את זה היום אבל הייתי כנראה בחוסר שליטה באותם רגעים. לא שמעתי את היריות, כשאני רואה את הסרטונים אני עדיין לא יודע איך זה קרה. גם בחקירות שלי שהטיחו בי את זה אני לא יודע איך זה קרה.

המשך חקירה:

ש. טענת המדינה היא שכיוונת על יורי אקדח כדי להמית אותו. מה יש לך לומר על זה?

ת. לא כיוונתי, לא רציתי להרוג אותו, לא רציתי לפצוע אותו. מהרגע שהוצאתי את האקדח ניסיתי רק להפחיד אותם כדי שיעזבו את המשפחה שלי. אני, אני רואה את הסרטונים האלה ואני לא יודע איך זה קרה. גם כששאלו אותי למה בעטתי במנוח אני אמרתי שלא ידעתי שהוא נפגע, חשבתי שהוא קיבל בוקס מאבא שלי או מאחי, אתה מבין? אני באותו רגע לא שמעתי את הירייה.

לבית המשפט:

ש. ירית ואתה לא זוכר שירית?

ת. אני לא, לא ידעתי שזה קרה דבר כזה, לא שמעתי את זה אפילו. אני לא יודע להסביר לך, באמת שאני לא יודע להסביר לך.

ש. זה אקדח כבד, 762 זה כדורים גדולים. אתה לא יכול להרגיש שאתה לא יורה, אז בכל זאת אתה צריך להסביר לנו איך הכדור יצא.

ת. כב' השופט, אני לא יודע איך אני אוכל לשכנע אותך, אבל אני לא יודע איך זה קרה. כנראה מהפחד ומהלחץ. אני ראיתי פה את הקטע הזה, אני ראיתי את המוות של אחי בעיניים פה. רואים בסרטונים את הסוף של האירוע, פה זה כבר לא היה איזמים וקללות, פה זה היה כבר, תראה אותם באיזה רוע הם. איך שאתה רואה אותם מהמצלמות זה לא כמו איך שאני ראיתי. הרגשתי סכנה של החיים שלי, ראיתי את המוות של אחי בעיניים. רואים את סימון מנסה לחתוך את אחי. כב' השופט, אני יורה ירייה באוויר הם לא הולכים, אני אומר להם 'תעזבו אותנו' והם רואים שאני עם אקדח, למה הם לא הולכים? הנה, פה הוא מנסה לחתוך את אחי בפנים (13:25), פה אני ראיתי את אחי פשוט מת. כמו שרואים את זה מלמעלה אני לא ראיתי את זה ככה מלמטה. פה כבר החמיר המצב, אם את יכולה להמשיך בבקשה להקריין. אני ממשיך לנוסף באקדח גם אחרי זה.

ש. לפני או אחרי שאתה בועט בו?

ת. לפני. אני לא שמעתי את היריות, אני לא הייתי מודע להן. אם הייתי מודע להן הייתי נשאר שם?

ש. אם הייתי מודע גם לירייה השלישית שירית בסימון?

ת. אני זכרתי בחקירה את התמונה שהיה ירי לעבר הרצפה וגם אמרתי את זה בחקירות, אבל לא זכרתי באותם רגעים את זה. באתי לשתף פעולה עם המשטרה וסיפרתי שהיה ירי ברצפה.

ש. אחרי הירייה שפגעה במנוח אתה ירית בסימון ולא פגעת בו, אתה מואשם הרי גם בניסיון לרצח של סימון. את הירייה השלישית אתה גם לא זוכר?

ת. אני, אני זכרתי את התמונה של זה אבל לא זכרתי באיזה שלב זה.

המשך חקירה:

ש. ז"א אתה אומר שזכרת שתי יריות באירוע הזה?

ת. כן.

ש. שהירייה שזכרת הייתה ביורי או בסימון?

ת. שהם אומרים בסימון זה היה לעבר הרצפה.

ש. טענת המדינה היא שבירייה השלישית אחרי שירית ביורי, הטענה היא שבעצם אתה כיוונת וניסית לפגוע ובעצם להמית, לרצוח את סימון. מה יש לך לומר על זה?

ת. לא הייתה לי כוונה כזאת, לא ניסיתי ולא רציתי לפגוע בסימון, רואים שיש לי פה טווח ירי שאם אני באמת רוצה לפגוע בו אני יכול לפגוע בו, אבל אני לא רוצה לפגוע בו.

לבית המשפט:

ש. אנחנו יודעים שאחרי האירוע אתה ברכת. אתה מספר לנו שלא הרגשת שירית במנוח, אתה מספר לנו שלא הרגשת שירית בסימון. מאחר ולא ידעת שירית במנוח, זה שהוא נפל היית צריך לחשוב שזו לא תוצאה ממעשה שלך, אז למה ברכת?

ת. אמרתי את זה גם בחקירות שלי, אני ידעתי שהחזקתי נשק לא חוקי, אני ידעתי שיריתי ואמרתי שיכול להיות שתגיע משטרה ואני לא יודע מה עושים במצב כזה. פחדתי מהמשטרה באותם רגעים וגם אמרתי את זה בחקירות. לא ברכתי כי ידעתי שיורי ז"ל נפגע, לא ברכתי בגלל זה. לא ידעתי דבר כזה. אני לא ראיתי ולא שמעתי. היה לי עוד כדורים במחסנית, כב' השופט. אם באמת אני רוצה לפגוע בו, מה יש לי לבעוט בו?

ש. כמה כדורים היו לך במחסנית?

ת. לפי מה שראיתי בכתב האישום 4.

ש. סה"כ 7?

ת. כנראה שהיה 7.

המשך חקירה:

- ש. מתי בעצם ידעת שיורי נהרג, נפטר?
- ת. לא ידעתי את זה בחקירות, בחקירה הראשונה, ידעתי את זה רק בתא מעצר שהייתי, בדרך לתא המעצר, רק אז הבנתי מה קרה שם למנוח.
- ש. אמרו לך שאתה מואשם בגרימת מוות.
- ת. אני לא שמעתי את זה.
- ש. אני חוזר איתך אחורה - יש איזשהו שלב שבו רואים בסרטון אחרי שירית באוויר אתה מחזיר את האקדח לגוף שלך ושולף סכין. זה גם בכתב האישום. תסביר לבית המשפט מה עשית ולמה עשית? מה הסיפור?
- ת. רואים בסרטון שאני לא רוצה לפגוע בהם, בגלל זה רואים אותי גם מחזיק את האקדח.
- ש. למה הוצאת סכין?
- ת. כי ראיתי שהם לא בורחים מהאקדח ולא ידעתי איך להגן על המשפחה שלי. פחדתי להשתמש באקדח, לא רציתי, אני רואה שהם לא בורחים, פשוט החזרתי אותו.
- ש. חוץ מהבריחה אתה בעצם עושה עוד פעולות. אתה גם זורק את הקפוצ'ון שהיית איתו לפח האשפה ולאחר מכן גם הטמנת את האקדח, החבאת אותו באיזשהו מקום. למה עשית את זה?
- ת. זה נבע רק מלחץ ומפחד, אני לוקח על זה אחריות מלאה אבל שיתפתי את החוקרים בזה. כשהטיחו את זה בפניי אמרתי ישר שכן, לא עשיתי להם את הדרך יותר קשה. זה משהו שלא הייתי צריך לעשות, נלחצתי.
- ש. טוענת המדינה שעשית את זה כדי לשבש את החקירה כי ידעת שפגעת ביורי והרגת אותו.
- ת. אין דבר כזה, אני לא ידעתי שפגעתי במישהו. אין דבר כזה.

לבית המשפט:

- ש. אבל אחרי שהוא נפל כבר הבנת שפגעת בו.
- ת. אני לא ידעתי שהוא נפל.
- ש. אז ממה הוא נפל, כזה איש גדול?

ת. הייתי בטוח שאבא שלי או אחי אחד מהם נתן לו מכה והוא נפל. אין לי דרך גם לתכנן, זה מה שהיה באירוע, הבנת? ככה ראיתי את זה באירוע, כב' השופטת. אז מה הסיבה שלי לבעוט בו אם יש לי עוד כדורים באקדח ואם אני רוצה להרוג אותו, כב' השופטת?

המשך חקירה:

ש. אז למה החבאת את האקדח והקפוצ'ון?

ת. לא ידעתי שפגעתי במישהו, החבאתי ועשיתי משהו שלא הייתי צריך לעשות. הייתי צריך להישאר שם אבל הייתי לחוץ מזה שהחזקתי אקדח לא חוקי. הייתי לחוץ מזה, הייתי מפוחד מהסיטואציה, מהאירוע. אני רוצה רק להסביר לשופטים שהייתי לחוץ מהסיטואציה ולקחתי אחריות מלאה על זה שזרקתי את הדברים.

ש. טוען סימון שעוד לפני ששלפת את האקדח, בטח ובטח לפני הירי באוויר, כשהוא בא, עוד לפני שהוא דחף אותך לאחור, הראית לו שיש לך אקדח בכיס. מה יש לך לומר על זה?

ת. לא היה ולא נברא. יש מצלמות שמוכיחות את זה. לא היה דבר כזה. שום דבר."

בחקירתו הנגדית לשאלות ב"כ התביעה ובית המשפט הכחיש הנאשם כי הוא, אביו ואחיו המתינו לסימון שיחזור כפי שהבטיח או איים וכי נכנס לעסק רק כדי להביא עמו לקראת חזרתו הצפויה של סימון את האקדח. כן עמד על טענתו שהסכין הוחזקה על ידו רק למטרות עבודתו.

משנשאל על דריכתו את האקדח השיב (עמ' 105 לפרוט'):

"ש. בית המשפט שאל אותך ואני מפנה ל-ת/80א', מצלמה 18 קובץ 0242. אתה מוציא את האקדח ומיד דורך אותו.

ת. [צופה], רציתי להפחיד אותם, לא הייתה לי כל כוונה לפגוע, באמת שגם לא חשבתי לעשות את זה במהלך האירוע. כשהוא מתקדם אליי אני פשוט הולך אחורה, ובאותם זמנים אני לא יכול לדרוך על הרגל, הייתי פצוע עם קביים.

ש. לא מספיק רק להוציא כדי להפחיד?

ת. גם כשהוצאתי הם לא הלכו.

ש. מפנה למצלמה 17 קובץ 2236. מקודם שאלתי אותך אם אבא שלך אמר לך משהו על האקדח, מה אמרת?

- ת. [צופה], לא אמרתי כלום.
- ש. אבא שלך מסתכל עליך (13:24:16), הוצאת את האקדח ואבא שלך הסתכל עליך, שאלתי אותך אם אתה זוכר אם הוא אמר לך משהו באותה נקודה.
- ת. שאלת אבל אני לא זוכר, היו הרבה קללות שם, אני לא זוכר. היו שם גם מלא צעקות.
- ש. ב-13:24:24 אתה יורה בפעם הראשונה. אבא שלך לא אמר לך כלום?
- ת. אני לא זוכר.
- ש. ואח"כ? הוא ניסה להרגיע אותך?
- ת. אני לא זוכר.

לבית המשפט:

- ש. את הירייה הזו אתה זוכר?
- ת. כן.
- ש. איך זה שאת הירייה הזו אתה זוכר ואת השתיים האחרות לא?
- ת. אני לא יודע איך להסביר לך את זה, רציתי להפחיד אותם, רציתי שהם יעזבו אותנו. במצבים האחרים זה היה כבר הסוף של האירוע שהם רצים אלינו ממש. אם תשימי את הסוף של האירוע רואים שאני יכול גם לפגוע באבא שלי ובאחי. אם נעשה פאוז בכל הדברים האלה אני ממש יכול לפגוע באבא שלי ואחי צמוד ממש למנוח. אני לא ידעתי שהמנוח נפגע ולא רציתי לפגוע בו. אני מוריד את האקדח והוא אמר לי 'בוא תתקרב, בוא תירה' ואני לא אומר לו כלום.

המשך חקירה:

- ש. לא אמרת לו כלום?
- ת. אמרתי לו 'תלך, תלך, תעזוב'. הוא לא פוחד מהאקדח.
- ש. הרגשת פחד.
- ת. פחד, סכנה.
- ש. האקדח ביד שלך, אתה ממשיך לדבר עם סימון.

ת. [צופה], נכון. הנה אבא שלי, אמרנו להם שילכו, שיעזבו, הוא אמר 'נאנוס את המשפחה שלכם'.

ש. וביקשת בנימוס שיעזבו את המקום?

ת. כן. פה המנוח מתקרב לאחי.

ש. ומה אתה עושה?

ת. מחזיר את האקדח למכנסיים.

ש. האירוע בשיאו, סימון מאיים עליך ומקלל.

ת. כן.

ש. המנוח מתקרב אליך, זה הזמן להחזיר את האקדח למכנסיים? למה הכנסת אותו?

ת. פחדתי גם להשתמש באקדח.

ש. למה?

ת. כי לא רציתי לפגוע באף אחד.

ש. למה בשלב הזה פחדת להשתמש באקדח?

ת. בשום שלב לא השתמשתי חוץ מהירייה באוויר.

ש. שלוש יריות היו.

ת. לא רציתי להשתמש באקדח, רציתי להפחיד אותם שילכו.

ש. ממשיכה להקרין. בכל האירוע עד עכשיו כאן לכאורה אתה הולך לאחור, סימון ממשיך להתעמת עם אבא שלך פה מילולית.

ת. כן.

ש. והמנוח מתקרב אליך, המנוח הגדול מתקרב אליך. עכשיו להכניס את האקדח בחזרה?

ת. פחדתי להשתמש באקדח, לא ידעתי מה לעשות, לא רציתי להשתמש. החזרתי את האקדח ועקפתי את המנוח.

ש. לכן גם דרכת אותו בהתחלה?

ת. דרכתי ויריתי באוויר על מנת להרתיע אותם, כן.

ש. רואים את אבא שלך וסימון, קצת דחיפות, קצת קללות. המנוח לידך, אתה רואה?

ת. כן, הוא מתקרב אליי.

ש. והאקדח עדיין במכנסיים. תיארתי סיטואציה שגם אתה וגם אחיך ואבא שלך חששת מאוד לחיים שלכם. נכון?

ת. נכון.

ש. לא שומעים את הקולות בסרטון.

ת. וחבל שלא שומעים.

ש. ממשיכה להקריין. רואים את אבא שלך עושה אצבע משולשת לסימון.

ת. תשאלי אותו מה שאת רוצה, הוא בחוץ.

ש. אתה רואה את אח שלך איך הוא מתקרב לסימון?

ת. [צופה], הוא התרחק מהמנוח ופחד, את לא אומרת את זה.

ש. מאור פה עם הטלפון ביד, הוא לא נראה מתרגש מהמנוח, תראה איך הוא מתקרב לסימון, לא הסכין ולא שום דבר הרתיע אותו. אתה מתאר סיטואציה ששלושתכם פחדתם והייתם באימה. מה שעשית זה הוצאת את הסכין מהכיס והתקרבת לעבר סימון. לא פחדת להשתמש בסכין? אמרת שהחזרת את האקדח כי פחדת להשתמש בו.

ת. פחדתי, בטח שפחדתי. היה לי אופציה לתקוף אותם.

ש. לא דיברתי על אופציות.

ת. אני מדבר על אופציות.

ש. החזרת את האקדח למכנסיים והוצאת סכין.

ת. ראיתי שהם לא מפחדים מהאקדח אז הוצאתי את הסכין.

ש. מה ניסית לעשות פה? הסכין ביד שלך. גם לא ניסית לדקור. למה?

ת. לא רציתי לפגוע בהם. לא רציתי לדקור אף אחד.

ש. אז מה רצית?

- ת. להפחיד אותם.
- ש. ליחי פה ממש מנסה להדוף אותך לאחור. למה לא ניסית לדקור אותו?
- ת. מרוב כל האנשים היה שם והסיטואציה הזאת לא זיהיתי כבר מי איתי ומי נגדי, בגלל זה בחקירה כששאלו אותי כמה אנשים היו שם אמרתי 14, זה היה נראה לי מלא אנשים.
- ש. אז אני אומרת לך שאתה ידעת יפה מאוד מי זה מי בסיטואציה, אתה פשוט היית בטירוף על סימון ולא עניינו אותך אחרים, רצית לתקוף אותו בסכים ולדקור אותו. מה יש לך לומר על זה?
- ת. תשמעי, הוא הסלים את כל האירוע.
- ש. ליחי לא הטריד אותך?
- ת. הטריד אותי, בטח הטריד אותי. אני מנסה להרחיק אותם, להגן על עצמי, איך אני אגן על עצמי מול סכינים? אני פגוע מהכדורים, כב' השופט.
- ש. למה אתה אומר 'סכינים' ברבים?
- ת. זה היה נראה לי שהרבה אנשים עם סכינים. ראיתי סכינים של סימון.
- ש. הסכין היפנית הסגורה.
- ת. שנינו יודעים אני ואת שלפתוח משהו צריך לפתוח טיפה".

בהמשך החקירה (עמ' 109 מש' 9 לפרוט') משהטיחה ב"כ המדינה בנאשם כי:

- ש. אחיך נמצא עם טלפון ביד, לא חשבת להגיד לו להתקשר למשטרה?
- ת. היינו בפחד שם, רצו להרוג אותנו.
- ש. ממשיכה להקרין. אני רוצה שתסתכל רק על מאור----
- ת. כב' השופט, סליחה שאני קוטע, מה יש לי להתייחס למאור? אני לא יכול להסביר את הרגשות של מאור.
- ש. תראה איך מאור הולך לכיוון סימון לתקוף אותו. אני אומרת לך שמי שבעצם החריף את כל האירוע הזה זה אתה, אחיך ואבאש לך. מה יש לך להגיד על זה?
- ת. זה לא היה ככה. אנחנו פה אבא ושני בנים מנסים להגן אחד על השני, הבנת? ולא

היה לנו איפה ללכת, הבנת? אם הם היו רצים אחרינו הם היו הורגים אותנו. זה היה נטו שהם רוצים להרוג אותנו.

ש. הייתם בסמטה או במקום סגור? כשרצית לברוח ברחת והשארת את אבא שלך במקום?

ת. לא רציתי לברוח ולא שום דבר, מהלחץ.

ש. לא ברחת כי רצית להמשיך את העימות שם.

ת. אם הייתי רוצה להמשיך את העימות-----

ש. היו שם בעלי עסקים, אפשר לראות בבירור כמה מנסים להפריד, כולל חזי וליחי.

ת. ראו אותם בועטים, מרביצים. קשה לי לדבר על המנוח כשהמשפחה שלו פה אבל תראי את המנוח איך הוא מתקרב ומעיף את אחי וזה, תראי את זה.

ש. למה לא נכנסת לעסק שלך וסגרת את הדלת?

ת. כי המשפחה שלי היו שם.

ש. למה לא נכנסת עם המשפחה שלך לעסק וסגרת את הדלת?

ת. לא חשבתי על זה. חבל שהמשטרה לא הגיעה והיו עוצרים אותם. כמה זמן זה היה?

ש. זוכר שאמרתי לך שעברו 22 שניות מהרגע שביקשת יפה מסימון ואז תקפת אותו? אתה יודע כמה זמן עבר מאז שהתחיל האירוע ועד שרצחת את המנוח? דקה ו-35 שניות.

ת. אני לא מבין את השאלה.

ש. דקה ו-35 שניות לקח לך להגיע מתחילת האירוע לזה שאדם מקפח את החיים. מה שאני אומרת זה שאתה הסלמת את האירוע כ"כ מהר, אתה ואחיך ואבא שלך, ולכן הגענו לתוצאה הזאת.

ת. זה ממש לא ככה.

ש. בוא נתקדם. ראית את מאור תוקף את סימון?

ת. לא, לא ראיתי את מאור תוקף. כשהוא יהיה פה תשאלי אותו.

ש. ממשיכה להקרין. שים לב מה אתה עושה.

ת. [צופה], תראי איך הוא מושך את אחי, תראי את בעל העסק שמנסה להזיז אותם, איך מפה הגענו לפה, מה אני צריך להוכיח? אמרתי שאני לא רוצה, תעצרי, תעצרי

(13:25:15).

- ש. האירוע כאן באמת הופך יותר אלים. יש כאן בחור שלא נראה שאתה מאוים ממנו.
- ת. אני מאוים ממנו מאוד, אני ניסיתי להגן על המשפחה שלי.
- ש. ומה שעשית זה החזרת את הסכין לכיס בתוך כל המהומה הזאת ומוציא חזרה את האקדח מהמכנסים, אותו אקדח שפחדת להשתמש בו. למה עשית את זה?
- ת. [צופה], לא רציתי לפגוע במנוח.

לבית המשפט:

- ש. מה חשבת שהוצאת את האקדח אחרי שהחזרת?
- ת. אני לא יודע, כב' השופט, זה היה נטו מפחד ומלחץ.

המשך חקירה:

- ש. יש לך סכין ביד.
- ת. אני לא יכול להגן על עצמי מול אנשים כאלה עם סכין. הם לא ברחו מהאקדח.
- ש. יש לך לחץ, פחד, אתה עם סכין ביד, המנוח עם ידיים חשופות, למה החלפת את הסכין באקדח?
- ת. אני לא זכרתי את האירוע הזה, אני לא התכוונתי לפגוע ולא לתקוף.
- ש. אתה גם יודע לעשות שימוש בידיים והמנוח לא חמוש.
- ת. ראיתי את המנוח חמוש, ראיתי את כולם שמה חמושים בסיטואציה של האנשים והקללות והקפוצ'ונים והכל, ראיתי אותם עם דברים ביד, לא התכוונתי לפגוע בו.

לעבירת ניסיון הרצח של סימון עונה הנאשם לשאלות התובעת בעמ' 111 לפרוט':

- ש. הירי במנוח זה הירי השני, אח"כ ירית שוב. תסתכל על הסרטון (13:25:18), ממש שנייה וקצת אחרי אתה יורי לעבר סימון, איך זה מסתדר עם הפליטה של הכדור?
- ת. [צופה], לא יריתי לעבר סימון, זה היה לעבר הרצפה.
- ש. איזה רצפה? תראה.

ת. לא כיוונתי לעבר סימון.

לבית המשפט:

ש. אבל זה לא על הרצפה. אנחנו שואלים אותך שאלות כי הגרסה שאתה מוסר לא מתיישבת עם מה שאנחנו רואים בעיניים.

ת. כנראה זה היה רק מהלחץ ומהפחד, אני לא הייתי בשליטה באותם רגעים, אין לי תשובה, כב' השופטת. אני זכרתי את התמונה שיריתי לעבר הרצפה.

המשך חקירה:

ש. הנה התמונה, לא כיוונת לעבר הרצפה. יש לך הסבר?

ת. [לא משיב].

יג. הנאשם העיד להגנתו את אביו מרבי, אחיו מאור ושני עדים נוספים, לעדותם אתייחס בסמוך.

האב מרבי, מוזיקאי תיאר כי ביושבו ביום האירוע במשרדים שמע צעקות וכשיצא למרחב חניית הרכבים הבחין בסימון מקלל את בנו ומאיים עליו, ואחר כך אף איים לפגוע בו (בעד) והוא באינסטינקט דחפו. כתוצאה מהדחיפה סימון קיבל מכה. מרבי ניסה לעצור בו, אך העד המשיך לאיים ולגדף והנאשם "הביא לו מכה" (מעמ' 118 ש' 29 לפרוט'). בזמן שחלף מעת הגעתו של סימון למקום לראשונה ועד שובו עסקו בשלהם, הוא העד עזר לילדיו להעמיס סחורה.

בהתבקשו בחקירה הראשית לתאר את ההתרחשות באירוע העיקרי אמר (עמ' 119 מש' 10 לפרוט):

"ת. סה"כ כמו שאמרתי אני ואוראל בחוץ, מחכים לסחורה, פתאום אנחנו מסתכלים, כאילו אני יותר נכון מסתכל, ואני שומע 'ארבע על אחד, אה? אתם גברים חמש על אחד?' אני מסתכל, מגיע בן אדם מולי, מאחוריו עוד בן אדם שאני לא מזהה עדיין שזה סימון, ומאחורה אני רואה עוד כמה אנשים, אבל הבן אדם שמגיע, לא יודע, אני רואה שהוא מגיע כאילו הולך הליכה קרה כזאת, אז אני מסתכל ואז אני רואה את סימון גם כן מגיע ואני חושב לעצמי אולי הם הגיעו, לא יודע, לדבר, אולי, ופתאום אני רואה עוד אנשים וכשהבן אדם הזה מתקרב אליי אז גם סימון בא מאחורה, הם מתייצבים מולנו ואוראל בצד ימין שלי והוא אמר לאוראל 'עכשיו יא בן זונה עכשיו בוא' ואני רואה אותו עם הסכין מתקרב לאוראל [מדגים תנועת דקירה], פתאום הוא אמר לו 'עכשיו יא בן זונה אני הורג אותך'. ואז מאותו רגע, אני מסתכל רק על הסכין ואני חושב רק על הילדים שלי וחושב רק על אשתי ורק על ההורים שלי שלא יקרה לנו שום דבר. מאותו רגע אני הולך אחורה, אני מנסה ללכת איפה שסימון והסכין הולכים. מבחינתי אני רואה אותו כמטאור שרק אחריו, לא יודע, לשמור, ללכת אחורה, שחם וחלילה לא יעשה משהו עם הסכין, ואז אני רואה עוד אנשים מגיעים, אני שומע צעקות, דוקרנים, אלות, 'עכשיו אנחנו מורידים אתכם, אתם לא יוצאים מכאן'. אני לא יודע איך לתאר את זה.

ש. ומה עשית באותו שלב?

ת. אני רק מנסה לגונן, רק מנסה שלא יתקפו, רק מנסה לשמור על הילדים, ללכת אחורה, שאיפה שאיפה שהוא הולך סימון ללכת אחורה ולחפש אנשים, שלא יעשו שום דבר חס וחלילה לילדים שלי. אני נמצא בסיטואציה כזאת שאני חייב להגן על הילדים שלי, שידקרו אותי, אין, זה היה משהו כזה, משהו מאוד מפחיד שאני התפללתי שזה ייגמר ואני לא יודע כמה דקות זה היה, לא זוכר כמה דקות זה היה, רק התפללתי שזה ייגמר ומישהו יבוא ושאלוהים יעזור לנו. זה הכל.

ש. ומבחינת המעשים שלך איך התנהגת?

ת. תשמע, כל הסיטואציה הזו, כמו שאמרת, רק ניסיתי להגן, ניסיתי להדוף שלא ידקרו, שלא יבואו לילדים. אלפי קללות שמעתי, אני אפילו מתבייש, גם לא יכולתי ולא רציתי להחזיר לו. הוא היה מגדף, כמו שאמרת, אונס, מקלל, רוצח. זו הייתה סיטואציה מאוד מפחידה.

ש. יש שלב בסרטון שבו אתה בעצם עושה תנועה מגונה כלפי סימון.

ת. אחרי כל המילים שהוא אמר לי ואחרי כל הסלנג הנפלא שלו יכולתי לעשות רק את הדבר הזה ולהחזיר לו. אני לא יודע להגיד את המילים האלה, קשה לי. אני לא יכול, כבוד השופטים, גם להגיד מה הוא אמר. אנחנו לא רגילים לשפה הזאת, לא גדלנו לתוך זה. ניסיתי גם להגן שלא יחשוב שאני, ניסיתי לשמור על איזשהו, לא יודע, שגם יחשוב שאני לא איזה מישהו, שיעזוב אותי. אינסטינקט, לא יודע.

ש. טוענים שבעצם בזה שעשית את זה אתה לא פחדת, מראה שאתה לא פוחד.

ת. אני אם זה מראה שאני לא פוחד אז אולי זה יצא לטובה אני חושב, אבל באותו רגע אני מאוד פחדתי ואם זה יצא שהם נרתעו מלעשות לילדים שלי משהו באותו רגע אז אלוהים עזר לי.

ש. בסופו של דבר באירוע הזה למעשה לאוראל היה נשק, היה לו אקדח שגם ירה בו שלוש יריות. מה ראית? מה ידעת לגבי אותו אקדח?

ת. אני יותר נכון עד לחקירה בכלל לא ידעתי שלבן שלי יש אקדח. אני אפילו לא רציתי להאמין אפילו כשראיתי את זה ואני במלחמה פסיכולוגית עם עצמי, לא האמנתי שיש לו דבר כזה, במיוחד לבן שלי. באותו רגע ששאלו אותי בחקירות כ"כ התביישתי כי באמת לא שמעתי, לא ראיתי, בכל הקטע הזה לא ראיתי את אוראל יורה, לא ראיתי אותו. אם הייתי יודע שלבן שלי היה אקדח, והנה הוא יושב מולי והוא יודע את זה, אני הייתי שובר לו את הידיים. אנחנו לא רגילים לזה, אנחנו לא עבריינים, אנחנו לא חיים את החיים האלה. הנה הבן שלי כאן, אני מצטער, אם הייתי יודע הייתי שובר לבן שלי את הידיים. הבן שלי לא צריך להיות עם אקדח.

לבית המשפט:

ש. עד שהגעת לחקירה לא ידעת שהוא ירה?

ת. אני פשוט הייתי בהלם, אני לא ידעתי מאיפה האקדח, אני בכלל חשבתי שהם ירו, אני לא ידעתי בכלל. לא ידעתי בכלל.

המשך חקירה:

ש. עולה טענה שגם אחרי שהמנוח נפל גם אתה וגם אוראל המשכתם להכות אותו.

ת. אני, אני פשוט אומר את זה, וברגע שכולנו ראינו את הסרטון שהמנוח נורה אני בכלל לא ידעתי שהוא נורה, אני ראיתי אותו נופל, בחור גדול כזה בא לעבר שלנו ואני מדבר איתו ומתחנן אליו ואומר לו 'בבקשה, תיקח את החבר'ה שלך, תעזוב אותנו'. הוא אמר ל'לא, איזה ללכת? אני לוקח אותך, את הנשמה שלך היום', ומאינסטינקט לא רציתי שהוא יקום פתאום. כ"כ פחדתי על הילדים שלי וראיתי אותו נופל ובאתי וזה מה שקרה.

לבית המשפט:

ש. מה אתה זוכר שעשיתי?

ת. באתי וכשהוא נפל נתתי לו מכה [מדגים תנועת אגרוף], לא ידעתי שהוא בכלל נפל מירי. לא ידעתי.

המשך חקירה:

ש. עלתה טענה שחיכתם כי ידעתם שסימון יחזור למקום.

ת. לא ידעתי שסימון יחזור למקום, חיכינו בחוץ לסחורה. תשמע, זה העסק של הילדים שלי, זה הבית שלי. אני לא יכול לשער שהוא יחזור ואם הוא יחזור אז אני עשיתי את הטעות. או שהוא היה צריך להביא לי משטרה או משהו, ואם הייתי מחכה לו אז הייתי מחכה לו עם הילדים שלי? שאני נותן להם את החיים שלי? הייתי משאיר את הילדים שלי כדי לחכות לו? עובדה שהיינו רק אני והילדים שלי. מה, הייתי אומר לילדים? מה פתאום."

בחקירתו הנגדית למרות התנהגותו שלו ושל בנו הנאשם באירוע הראשון (עניין החניה) הנראות בבירור בסרטון ת/89א, העד אמר כי הצד התוקפן היה סימון "בן אדם מקלל מגדף מאיים רוצח לי את המשפחה, את כל המשפחה שלי, את כל הילדים שלי, באיזה מצב אני אהיה..." (עמ' 127 ש' 10 לפרוט') לדבריו פעל כפי שפעל מתוך לחץ ופחד מפני סימון שמא יפגע במשפחתו. בהמשך חקירתו עמד על כך שלא חשב שסימון יחזור לזירה וככל שיחזור חשב כי יחזור לבקש את סליחתו.

משחזר סימון לזירה העד מרבי לא שמע את היריות, לא ראה אקדח או סכין בידי בנו "אני ממש מפוקס, אני

ממש מפחד. אני רואה רק את סימון באותו רגע, אני גם אם אטום היה מתפוצץ לא הייתי שומע. הסתכלתי רק על סימון מהפחד, מהפחד על הבן שלי..." (עמ' 132 ש' 7 לפרוט').

באמרותיו בחקירתו ת/289-ת/290 לא הוסיף העד דבר למעט הגזמות קיצוניות באשר לחלקם של סימון וחבורתו באירוע. באמרת ת/289 ולשם ההדגמה אמר בגליון 3 מש' 54: "היה שם אירוע מפחיד באו לשם... 15 לא יודע הרבה אנשים גם סכינים, אלות..." כן בגליון 5 ש' 97 לאותה אמרה אמר "היו שם 3 אנשים שהחזיקו סכינים ואלות. אני ראיתי כבר..."

י.ד. האח מאור החרה החזיק אחר אביו והעיד, כי לא ציפו שסימון יחזור לזירת האירוע. העד הכחיש את טענת התובע כי הכין לום ברזל מבעוד מועד לקראת האפשרות שייעשה בו שימוש.

במהלך האירוע העיקרי הבחין שסימון הכה את אחיו אוראל ואח"כ לא הסתכל על אחיו, כך תיאר העד את התרחשות האירוע בעיניו (החל מעמ' 137 ש' 16 לפרוט):

"ת. איך שסימון הגיע ישר נתן מכה לאוראל.

ש. למי?

ת. לאוראל, אני התקדמתי לכיוון ואז כל האנשים הגיעו, גם יורי הגיע, אני אפילו לא מסתכל עליו כדי שלא יביא לי פצצה לפני, אני לא מסתכל עליו כי אני מפחד ממנו, כולם מתלהמים, סימון לא מפסיק לשחק עם הסכין ולאיים, הוא עושה סימנים עם הידיים, גם הבחור השחום השני, מישהו בא עם קפוצ'ון, אני לא רגיל לדברים האלה, נכנסתי ללחץ, הלכתי אחורה, היה מכות, סימון מתקדם, אני הולך אחורה, שניהם באו להרביץ לי, אחד מהם אני לא זוכר את השם שלו, נראה לי ליחי, וזהו.

לבית המשפט:

ש. מה זהו? אנחנו יודעים שאחך הוציא אקדח והתחיל לירות. תתאר לנו את הסיטואציה מה ראית ומה שמעת.

ת. אני נכנסתי ללחץ, אני לא זוכר כי לא הסתכלת על אוראל.

ש. שמעת ירי?

ת. לא שמעתי, אני לא יודע, לא יודע להסביר לך איך המוח עבד.

ש. מתי ידעת שהיה ירי?

ת. לא ידעתי שהיה ירי, אני לא יודע איך המוח שלי פועל. אני רואה את סימון אומר 'אני אדקור אותך' וגם יורי נצמד אליי ואני לא מסתכל עליו כדי שלא ירביץ לי והוא אומר לי

'אני אזיין אתכם' ודוחף אותי.

המשך חקירה:

ש. אתה ידעת לפני האירוע שאוראל נמצא עם נשק?

ת. לא."

ובהמשך:

"ש. באירוע עצמו ראית שאוראל היה עם אקדח באיזשהו שלב?

ת. לא שמת לי לב לאוראל בכלל, אני רק מסתכל קדימה ובלחץ ושומע את סימון מאיים ועוד מלא אנשים מאחורה, אני לא רגיל לסיטואציות כאלה.

ש. למה לא ברכת? תופס את אבא ובורח?

ת. קל להגיד את זה אבל באותו רגע אי אפשר, אנחנו הולכים אחורה, אני הולך אחורה, הם לא משחררים והוא לא מפסיק לשחק עם הסכין לכיוון הפנים, אומר 'אני אחתוך אתכם, אדקור אתכם' וגם כשאנחנו הולכים אחורה הם לא מרפים".

בחקירתו הנגדית לא הוסיף העד דבר לשאלות שבמחלוקת וכך גם לא באמרותיו (ת/191, ת/192), בחלק שבו לא שמר על זכות השתיקה והשיב לשאלות שנשאל. הוא לא ראה את הנאשם אוחז באקדח, הוא לא הצטייד בלום. כולם חשו סכנת חיים מחמת העובדה שאוימו "על ידי מספר אנשים עם חפצים בידיים" (ת/292 גליון 6 ש' 143). כאביו, משהוצגו לו הסרטונים בחר לשמור על זכות השתיקה.

טו.נ/2 היא חוות דעתו של מומחה ההגנה מר ליאור נדיבי וזה הסיק בחוות דעתו שעניינה "ניתוח מסלולי ירי קליעים בזירה" שלוש מסקנות:

1. היות ... והמרחק בין קנה האקדח לבין בגדו של המנוח היה פחות מ-2 מטרים, ניתן להניח שהיורה היה יכול לכוון את נשקו לעבר מרכז המסה של המנוח, אזור אליו מכוונים במטרה לגרום לפגיעה מנטרלת באדם.

2. מניתוח מסלול הקליע בגוף המנוח ניתן לראות שהוא רחוק מאיברים חיוניים כגון: לב, אבי העורקים, ריאות וכבד.

3. היות ... שפגיעת הקליע מתחת לידית דלת אחורית שמאלית של הגולף ... שהמרחק בין היורה לירוי הוא מטרים בודדים, סביר להניח שלו היורה היה רוצה לפגוע במטרתו, הוא היה מצליח".

בעדותו אמר העד שכל שעשה זה למתוח קו דמיוני בין שתי נקודות, הירי והפגיעה ותו לא הן במקרה הפגיעה במנוח והן לאישום בניסיון הרצח.

טז. עד הגנה 5 אלכסנדר זוהר, לא הועד בשל החלטת בית המשפט כעד מומחה. הלה העיד על כך כי בדק את הנשק בו עשה הנאשם שימוש באירוע ומצא כי:

ת. זה נשק מסוג וולטר שאת המספר אני לא זוכר כרגע, זה נשק שהוא חצי אוטומטי, מחסנית של 8 כדורים, 7.65 מ"מ ולא 9 כפי שכתוב באחד הדו"חות המשטרתיים. הנשק הזה הוא בעל פעולה כפולה והנצרה שלו היא אם דורכים את הנשק ומכניסים כדור לבית הבליעה וסוגרים את הנצרה, הפטיש נופל בלי לבצע ירי והנשק נשאר נצור כל עוד לא פותחים את הנצרה. ברגע שפותחים את הנצרה אפשר ללחוץ על ההדק לחיצה ארוכה ואז המנגנון מבצע ירי. האפשרות השנייה זה לטעון את הנשק ע"י דריכה ולבצע ירי בלחיצה קצרה וקלה. הלחיצה בפעולה כפולה דורשת לחיצה יותר ארוכה ויותר קשה.

ת. בדו"ח המשטרתי נכתב שהאקדח נמצא במצב דרוך, דהיינו הוא היה במצב של פטיש לאחור, כדור בבית הבליעה, לחיצה קלה על ההדק, קלה מאוד, גורמת לירייה. ז"א לא הייתה שם נצירה אלא האקדח כל הזמן הסתובב במצב טעון בלחיצה קצרה וקלה.

ש. ז"א שבמצב שהאקדח היה בו מי שהשתמש בו לא נצר אותו?

ת. לא נצר אותו. תראה, הוא יכול היה לנצור אותו ולפתוח את הנצרה ולירות בלחיצה ארוכה. לא בוצעה בנשק נצירה.

חקירה נגדית - ב"כ המאשימה:

ש. זה נכון שבאקדח וולטר, שאיתו נעשה שימוש בתיק הזה, נדרשת הפעלת כוח במסה של 2.5 ק"ג לפחות?

ת. לא תמיד. בין 2 ל-2.5, תלוי בגודל, תלוי במצב של האקדח מבחינת כמה הוא ירה".

יז. דיון, קביעות ומסקנות:

ביום 14.02.19 ברח' הבנאי בחולון הסתיימו באופן טרגי חיי של המנוח, יורי פודובני ז"ל. בתשובתו לכתב האישום ולאורכו של כל ההליך המשפטי שהתקיים בפנינו, הודה הנאשם שמותו של המנוח מידי בא. לא הייתה מחלוקת בין התביעה להגנה כי היסוד העובדתי בעבירות ההמתה וניסיון ההמתה וכי הנאשם גרמן - הוכחו.

כן הסכימה ההגנה כי מתקיים קשר סיבתי, משפטי ועובדתי כאחד, בין פעולותיו של הנאשם למותו של המנוח.

המחלוקת שנתגלתה בפנינו בשתי העבירות העיקריות המיוחסות לנאשם בתיק דנן, עבירת הרצח בכוונה תחילה והניסיון לו נטועה במישור הנפשי, דהיינו האם הוכיחה התביעה מעבר לכל ספק סביר שמחשבתו הפלילית של הנאשם בעת שלחץ על הדק אקדחו הייתה כוונה לרצוח את המנוח וכוונה (בניסיון) לרצוח את סימון.

בנוסף נדרש לבחון האם עומד לנאשם סייג ההגנה העצמית על פי סעיף 34' לחוק העונשין כטענתו.

יח. כאמור, האירועים נשוא התיק דנן התרחשו ביום 14.02.19. ביום 10.07.19, לאחר התרחשותם, נכנס לתוקפו תיקון 137 לחוק העונשין. התביעה בסיכומיה טענה שעל בית המשפט לקבוע כי בנסיבות מקרה זה, חל דין מקל על פי סעיף 5(א) לחוק העונשין ולכן יש להרשיע את הנאשם בעבירה החדשה על פי סעיף 300(א) רישא לחוק, גרימה בכוונה למותו של אדם. לעמדת ההגנה, ככל שיש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת המתתו של המנוח יש לעשות כן, לכל היותר, בעבירה על פי סעיף 301.ג לחוק העונשין, המתה בקלות דעת.

יט. לצורך הכרעה בשאלות מרכזיות אלו יש לבחון את הדין הישן, הדין שחל בעת ביצוע המעשים על עבירות ההמתה במחשבה פלילית (דהיינו למעט גרם מוות ברשלנות), ולאחר מכן לבחון את הדין החדש בכללותו וזאת כדי להלום את העבירות בהן יש להרשיע את הנאשם.

עבירת הרצח הקבועה בסעיף 300(א)2 לחוק העונשין קובעת כי "**הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם אשם ברצח ודינו מאסר עולם ועונש זה בלבד**".

היסוד העובדתי של העבירה הוא גרימה למותו של אדם והיסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו הוא יסוד נפשי מיוחד של "כוונה תחילה".

אין בתיקנו כאמור מחלוקת בנוגע להתקיימותו של היסוד העובדתי. הנאשם מודה כי מעשיו הם שהביאו למותו של המנוח, כפי שפורט בפרק הראיות דלעיל.

היסוד הנפשי - כוונה תחילה:

היסוד הנפשי בעבירת הרצח נדון רבות בבית המשפט העליון, בע"פ 9308/12, איסלאם איברהים מוסא נ' מדינת ישראל (30.07.15), נאמר:

"סעיף 301 לחוק העונשין מגדיר "כוונת תחילה" כך:

'לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.'

אם כן, ליסוד נפשי זה שלושה רכיבים מרכזיים: (1) החלטה להמית; (2) בדם קר, ללא התגרות בתכוף למעשה; (3) הכנה עצמית או הכנת מכשיר לצורך ההמתה ... "

ההחלטה להמית:

משמעות רכיב ה"החלטה להמית" היא כי הממית חזה או צפה את התוצאה הקטלנית של מעשיו, וכן קבע לעצמו מטרה לגרום למותו של הקרבן וחפץ בהתגשמות מטרה זו. ניתן להפריד רכיב זה לשני מישורים: האחד, המישור ההכרתי - חזות או צפייה של התוצאה הקטלנית; השני, המישור החפצי - רצון או שאיפה להתגשמותה של התוצאה הקטלנית.

המבחן לקיומו של רכיב ה"החלטה להמית" הוא, האם בפרק הזמן - הגם קצר - אשר עמד לרשות הממית, הוא עדיין היה יכול לצפות את תוצאות מעשיו ולשאוף להשיגן. לא נדרש שההחלטה להמית תישקל לאורך זמן ובאופן מעמיק, אלא די שבעת האירוע, או ממש בסמוך לו, הממית החליט להמית את המומת (וראו למשל: ע"פ 512/82, **דניאלים נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ"ה(2), 496, 503 (1991); ע"פ 7520/02, **חמאתי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח (2) 716, 710 (2004); וראו בהקשר זה את סעיף 301 (ג) לחוק העונשין, לפיו "כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה").

כאשר עסקינן ברכיבים אשר עניינם מצבו ההכרתי-תודעתי ונפשי של הנאשם, בית המשפט משתמש בהנחות ובחזקות שונות הנסמכות על הנסיבות האובייקטיביות של המקרה, העשויות ללמד על הלך נפשו של הנאשם, ככלי ראייתי.

כך, משתמש בית המשפט ב"חזקת הכוונה". חזקה זו היא חזקה עובדתית-ראייתית, לפיה אדם מוחזק כמי שהתכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו. חזקה זו נלמדת מניסיון החיים והשכל הישר ומטרתה להוכיח קיומה של החלטה סובייקטיבית להמית. הנאשם יכול לסתור חזקה זו באמצעות הבאת ראיה נוגדת או באמצעות הסבר מתקבל על הדעת אשר יעוררו ספק סביר (וראו: ע"פ 3126/96 **עמיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 638, 649-650 (1996); עניין **חמאתי**, עמ' 717; ע"פ 2948/03, **ברזובסקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (20.06.2005)). במידה ולא עשה כן, חזקת הכוונה הופכת לראייה ממשית וחלוטה בנוגע לכוונתו של הנאשם (ע"פ 229/89, **מדינת ישראל נ' שניר**, פסקה 5 (01.09.1993)).

נוסף על חזקה זו, גיבשה הפסיקה מבחני עזר היכולים ללמד על קיומה של ההחלטה להמית, על-פי מכלול נסיבות האירוע. בין היתר נשקלים מספר הפגיעות בגוף המנוח, מיקומן, הכלי שבו נעשה שימוש, צורת המעשה וכיוצא באלה מבחנים, הנסמכים על ראיות נסיבתיות (ע"פ 290/87, **סבאח נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(3) 358, 365 (1988); ע"פ 5197/05, **עיסא נ' מדינת ישראל**, פסקה ז' לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (05.02.2007)); ע"פ 9604/04, **כריכלי נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 לפסק דינה של הנשיאה ד' ביניש (04.09.2007). סיכמה זאת יפה הנשיאה (כתוארה כיום) מרים נאור בע"פ 4392/00, **יעקבלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 30, 37 (2002): "אין נוסחאות מתמטיות להכרעה בשאלה אם הייתה או לא הייתה החלטה להמית. הכל תלוי במכלול הנסיבות".

קווי היסוד המפורטים לעיל לא השתנו גם בפסיקתו של בית המשפט העליון לאחר יישומו של תיקון 137 לחוק העונשין כפי שחזר וקבע לאחרונה בית המשפט העליון בע"פ 7380/20 **עמירם בן אוליאל נ' מדינת ישראל** (01.09.22):

"על מנת שייקבע כי מתקיימת "החלטה להמית", יש להוכיח כוונה הן במישור השכלי - כי מבצע העבירה צפה את התוצאה הקטלנית; והן במישור הרצוני - כי המבצע שאף להגשים תוצאה קטלנית

זו (ע"פ 9604/04 כריכלי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (04.09.07) (להלן: עניין כריכלי)).

בהינתן הקושי להבחין בצפונות ליבו של נאשם, הוכרה במשפטנו "חזקת הכוונה" כאינדיקציה לקיומה של החלטה להמית. בהתאם לחזקה זו, על פי ניסיון החיים אדם הנוקט בקו התנהגות מסוים חזקה כי התכוון לתוצאות הנובעות, באופן טבעי ובהסתברות גבוהה, מהתנהגותו זו. במילים אחרות "אדם בר-דעת הפועל מרצון חופשי מתכוון להביא לתוצאות הטבעיות של מעשהו" (ע"פ 2418/17 קוטינה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (25.10.18)). על טיבה של חזקת הכוונה וטעמיה, הרחיב השופט א' שטיין:

"חזקה זו ניתנת לסתירה במקרים חריגים [...] ויסודותיה נטועים בשתי מערכות דינים: דיני ראיות ודיני עונשין. במישור של דיני הראיות, החזקה מעמידה לרשות בתי המשפט קיצור דרך למסקנה העובדתית כי הנאשם התכוון לגרום לתוצאה האסורה. באין ראיות לסתור, מסקנה זו עולה בקנה אחד עם העובדות כהווייתן ברוב רובם של המקרים, למעט מקרים חריגים ביותר; ומשכך, ניתן וראוי להסתמך עליה כאל ממצא עובדתי בגדרו של משפט פלילי. [...] חזקת הכוונה מקבעת את התובנה הבסיסית כי כוונה מצויה בפעילות סינרגטית ומתואמת של המוח ושאר חלקי גופו של מבצע העבירה, ולא מחוצה לה" (שם, פסקה 16).

כמו כן, חזקת הכוונה אינה אלא כלי עזר ראיתי, המחייב שימוש זהיר. די לנאשם לעורר ספק סביר על מנת ליטול מחזקה זו את כוחה; אולם אין די בהעלאת תיאוריה חסרת בסיס שאין לה כל הוכחה או אחיזה בעובדות, לגיבוש ספק סביר שכזה (עניין כריכלי, פסקה 11).

בנוסף לחזקת הכוונה, התגבשו בפסיקה מספר מבחני עזר לקביעה האם התקיימה ההחלטה להמית. במסגרת מבחני עזר אלו יבחן בית המשפט, בין היתר, את הכלי ששימש לביצוע המעשה ואופן ביצוע המעשה (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 76 (15.12.15)).

היעדר קנטור - בדם קר ללא התגרות בתכופ למעשה:

היסוד השני, המחייב הוכחה כחלק מהיסוד הנפשי בעבירת הרצח בכוונה תחילה, הוא, כאמור, "היעדר קנטור". במסגרת רכיב זה, נדרשת המאשימה להוכיח כי הנאשם לא קונטר על-ידי קורבנו, או על-ידי מאן דהוא אחר, עובר לביצוע המעשה, ובלשונו של סעיף 301(א), יש להוכיח כי הנאשם "המיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכופ למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו". שאלת קיומו של קנטור נבחנת באמצעות שני מבחנים מצטברים - המבחן הסובייקטיבי והמבחן האובייקטיבי.

"המבחן הראשון הוא: האם ההתנהגות המקנטרת השפיעה בפועל על הנאשם עד כדי לגרום לאיבוד שליטתו העצמית, כך שביצע את המעשה הקטלני בלי לחשוב על תוצאת מעשהו? המבחן השני הוא: האם 'אדם מן היישוב' היה עשוי, בהיותו נתון במצבו של הנאשם, לאבד את השליטה העצמית ולהגיב בדרך הקטלנית בה הגיב הנאשם? רק אם התשובה לכל אחת משתי השאלות הללו היא חיובית, לא יחרץ דינו של הנאשם לרצח והוא יורשע בהריגה" (עניין מחאמיד, בפסקה 31; ע"פ 369/69, בנו נ' מדינת ישראל, פ"ד כד(1) 561, 579 (1970)). וראו עוד, ע"פ 3071/92, אזואלוס נ' מדינת ישראל,

פ"ד נ(2) 573, 1996; ע"פ 10091/09, שפירוב נ' מדינת ישראל (26.06.2012)."

ודוק: מאחר שמדובר בשני מבחנים מצטברים, די לה למאשימה בהוכחת אי-התקיימותו של אחד מן המבחנים, על מנת שישוד "היעדר הקנטור" יבוא על סיפוקו.

יסוד ההכנה:

יסוד "ההכנה", כפי שפורש בפסיקה, הינו יסוד פיסי טהור, שעניינו בהכנות הפיסיות אשר ערך הנאשם לשם מימוש מעשה ההמתה, לרבות הכנתם של האמצעים המיועדים לביצוע המעשה. יסוד "ההכנה" בוחן, הלכה למעשה, את השאלה האם ההחלטה להמית התקבלה לאחר מחשבה ושיקול דעת, או שמא מדובר בהחלטה ספונטנית. ככלל, שלב ה"הכנה" לקראת ביצוע מעשה ההמתה, מובחן ומופרד משלב "ההחלטה להמית". ואולם **"לא אחת ההחלטה להמית ומעשה הכנה להמתה שלובים ואחוזים זה בזה, ואלה יחדיו עשויים להתמזג עם מעשה ההמתה עצמו עד שאין פסק זמן נראה לעין בין זה לזה"** (ע"פ 759/97, אליאבייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 468, 470 (2001)).

כ. עבירת ההריגה:

סעיף 298 לחוק העונשין (הישן) מגדיר את עבירת ההריגה כך: **"הגורם במעשה או במחדל אסורים למותו של אדם, יאשם בהריגה, ודינו - מאסר עשרים שנים"**.

להלן אעמוד על יסודות עבירת ההריגה:

היסוד העובדתי של עבירת ההריגה כולל רכיב התנהגותי שהגדרתו רחבה **"מעשה או מחדל אסורים"** ורכיב תוצאתי **"מותו של אדם"**.

בעבירה זו, כבכל עבירה תוצאתית, יש להצביע על קיומו של קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין מעשיו של הנאשם לבין התוצאה הקטלנית (ראו, למשל, ע"פ 5656/11, שולמן נ' מדינת ישראל (05.08.12); ע"פ 341/82, בלקר נ' מדינת ישראל, פד מא(1), 1).

באשר לקשר הסיבתי המשפטי, הרי הוא נבלע ביסוד הנפשי של עבירת ההריגה ואין טעם בדיון נפרד בשאלת קיומו של היסוד האובייקטיבי, משהונח כי סובייקטיבית היה הנאשם מודע לסכנת המוות (ע"פ 7000/11, יעקב אלפידל נ' מדינת ישראל (25.10.12)).

לקשר הסיבתי העובדתי התייחסתי לעיל לעמדות הצדדים, ויודגש שהנאשם אינו מכחיש ומסכים כי התנהגותו שימשה סיבה מהותית והכרחית מנקודת ראות פיזית-אובייקטיבית, להתרחשות התוצאה.

המחשבה הפלילית הנדרשת להשתכללות עבירת ההריגה היא זו המוגדרת בסעיף 20(א) לחוק העונשין: **"מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה"**.

לענין תוצאות המעשה, צריך שיתקיים הלך נפש של פיזיות, העשוי לבוא לידי ביטוי בין באדישות, היינו "שוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות", ובין בדרך של "קלות דעת" במשמעות "נטילת סיכון בלתי-סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען".

כך נאמר למחשבה הפלילית בעבירת ההריגה בע"פ 5373/12, פנחס אבורמד נ' מדינת ישראל, תק-על 1688, (2)2015:

"אשר ליסוד הנפשי בעבירת ההריגה, בשונה למשל מעבירה של גרם מוות ברשלנות, נדרשת בעבירה זו מחשבה פלילית, המוגדרת בחוק העונשין, כ"מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה. לענין "תוצאות המעשה", יש להוכיח כי מתקיימת בנאשם מחשבה פלילית מסוג של "פיזיות", המוצאת את ביטויה, בין בהלך רוח של "אדישות", היינו "שוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות", ובין בדרך של "קלות דעת", במובן של "נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען" (ע"פ 4230/99, אבוג'אנם נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 34 (2001)).

ומכאן לטיב המודעות הנדרשת לגבי התרחשותה של התוצאה הקטלנית. בע"פ 4351/00, מדינת ישראל נ' ג'מאל אבו-אלהווא, פ"ד נה(3) 327 (2001) (להלן: "ענין אבו-אלהווא"), נקבע כי:

"הדעה השלטת כיום בפסיקתנו הינה כי במסגרת עבירת ההריגה, אין להסתפק בהוכחת מודעות מצד הנאשם לאפשרות של גרימת חבלה גופנית ממשית, ויש להוכיח כי הנאשם היה מודע לאפשרות של גרימת המוות, היא התוצאה הכלולה בהגדרת העבירה" (שם, בעמ' 333, וראו גם: ע"פ 10477/08, פיזולאיב נ' מדינת ישראל (25.01.10)). ועוד נאמר, בהקשר זה, כי "לצורך הוכחתו של היסוד הנפשי, רשאי בית המשפט לעשות שימוש בחזקות ראייתיות-עובדתיות, המשקפות את ניסיון החיים והשכל הישר. בענייננו, יש להחיל את חזקת המודעות, לפיה חזקה על אדם כי הוא מודע לרכיבי היסוד העובדתי של העבירה שביצע, וחזקה כי היה מודע לאפשרות התרחשותה של התוצאה הטבעית העשויה לנבוע מהתנהגותו" (ענין שולמן, בפסקה 22; ע"פ 2772/11, נחמני נ' מדינת ישראל (2012), בפסקה 28))."

בענין זה יש לעשות שימוש בחזקה העובדתית הראייתית המשקפת את ניסיון החיים והשכל הישר, כפי שנקבע בע"פ 4351/00, מדינת ישראל נ' גמאל אבו-אלהווא, פ"ד נה(3), 327:

"כאשר אדם מתנהג התנהגות פוגענית מן הסוג שיש בו באופן אובייקטיבי כדי לגרום למות קורבנו תוך שהוא מודע לכל היסודות המהווים את הרכיב העובדתי של העבירה - רשאים אנו להניח, בהיעדר ראיה לסתור, כי היה מודע גם לתוצאה הקטלנית...".

ואף מעבר לכך ניתן לומר: סעיף 20(ב) לחוק העונשין יוצר את המסד להלכת הצפיות "לענין כוונה, ראייה מראש של התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן".

הייתה קיימת מחלוקת בבית המשפט העליון (ראה ע"פ 5446/99, מאיר אלימלך נ' מדינת ישראל, (תק-על

2002 (2), 66)), האם יש להחיל את הלכת הצפיות בעבירת הרצח, אך כאשר עסקינן בעבירה שהכוונה בה היא כוונה "רגילה", מחשבה פלילית של מודעות כעבירת הריגה, אין ספק ספיקא שהנאשם ראה מראש את האפשרות שאם יפגע כדור בגופו של יורי באיבר חיוני כראש או לב קרוב לוודאי שהוא ימצא את מותו.

המודעות הנדרשת בעבירת הריגה היא מודעות לסיכון הקונקרטי הנוצר על-פי נסיבות המקרה המיוחדות. עם זאת, אין התביעה נדרשת להוכיח כי העושה היה מודע לאופן המדויק שבו נגרם מותו של אדם הלכה למעשה (ע"פ 3158/00, **מגידש נ' מדינת ישראל**, פד נד(5), 80).

אין ספק, בעת שירה הנאשם קליע לעבר המנוח, אף אם לא ידע היכן הוא יפגע ואף אם לא רצה בכך היה מודע לסיכון שהירי יגרום למותו וכך אף לניסיון הרצח של סימון.

יזכר, עם החלתו של תיקון 137 לחוק העונשין הופרדו שתי "קטגוריות" ההריגה וחודש דין מקל עם חקיקתה של העבירה שהוכתרה בכותרת "המתה בקלות דעת".

כא. בהינתן שאין התביעה סוברת שיש להרשיע את הנאשם באחת מחלופות סעיף 301א(א) לחוק העונשין, רצח בנסיבות מחמירות, נבחן את שתי חלופות עבירת הרצח "הבסיסית" על פי סעיף 300א(א). לית מאן דפליג שלמרות שהענישה בצידן של שתי חלופות הרצח הבסיסי זהה, קיים שוני נורמטיבי ביניהן, אין רצח "בכוונה" כרצח "באדישות" לעניין המחשבה הפלילית. השוואה לדין הישן תדריך לכך שעבירת הרצח באדישות קרובה נורמטיבית לעבירת ההריגה על פי סעיף 298 לחוק הישן.

כאמור הענישה בעבירת הרצח "החדשה" על פי סעיף 300א(א) לחוק ככל שייקבע שהנאשם פעל "באדישות" תהווה דין מחמיר בעניינו ולא דין מקל כעמדת התביעה. ככל שייקבע שמעשיו שיכללו עבירה של רצח בסיסי ביסוד נפשי של "כוונה" אזי בהינתן שהנאשם ברצח בכוונה תחילה יהיה בקביעה זו משום דין מקל בעניינו.

זה מקרוב התייחס בית המשפט העליון לעבירת הרצח באדישות, ע"פ 5086/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד גריפאת** (20.11.22):

"היסוד הנפשי של אדישות מוגדר בסעיף 20א(2) לחוק העונשין כ"שוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות". היינו, במישור ההכרתי לעושה ישנה מודעות לאפשרות שהתוצאה תיגרם, אולם במישור החפצי לעושה לא אכפת אם הערך החברתי ייפגע אם לאו, והוא אינו מעדיף אפילו את אי התרחשות התוצאה על פני התרחשותה. זאת, להבדיל ממצב של כוונה בו העושה רוצה בהתגשמות התוצאה, וממצב של קלות דעת בו העושה רוצה שהתוצאה לא תיגרם (יצחק קוגלר "שני מושגים של אדישות" עלי משפט ה 109, 110 (2006)).

ביישום לעבירות ההמתה, משמעות הדברים היא כי העושה האדיש לחיי אדם פועל מתוך אדישות לאפשרות גרימת המוות, והוא בוחר לעשות כן אגב, או למרות, פגיעה בערך החברתי המוגן.

על כניסתה לתוקף של הרפורמה בעבירות ההמתה, מקרים של המתה באדישות נמנו, ככלל, בעבירת ההריגה אשר הייתה מנויה בסעיף 298 לחוק. ביסוד חקיקת הרפורמה בעבירות ההמתה, ניצבה, בין היתר, העובדה כי עבירת ההריגה השתרעה על קשת רחבה למדי של מקרים - החל מהמתה בקלות דעת, עובר בהמתה באדישות וכלה בהמתה מתוך כוונה ספונטנית (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה). התשע"ו-2015, ה"ח 166, 972 (להלן: דברי ההסבר לחוק)).

במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה עוצב מדרג חדש של עבירות המתה שביסודו עיקרון האשמה וההכרה בחשיבות ערך חיי האדם (דו"ח הצוות לבחינת יסודות עבירות המתה דין וחשבון (2011) (להלן: הדו"ח); ע"פ 1077/22 קאדר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (01.06.22) (להלן: עניין קאדר); ע"פ 6338/20 חיים נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (07.07.22)). ברקע הרפורמה בעבירות ההמתה עמדה ביקורת על גדריהן העמומים של עבירות ההמתה (להרחבה ראו: ע"פ 3187/21 אלקאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.08.22) (להלן: עניין אלקאדי)).

ברפורמה פוצלה עבירת ההריגה, כך שהמתה באדישות כלולה כעת בעבירת הרצח "הבסיסית" (סעיף 300(א) לחוק), יחד עם המתה בכוונה; ואילו עבירת ההמתה בקלות דעת עומדת בפני עצמה, כעבירה שחומריתה נמוכה יותר (סעיף 301 לחוק) ע"פ 55/20 רושורש נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (19.07.20)). חלוקה זו באה לידי ביטוי בעונש הקבוע בצדן של העבירות - העונש המרבי בגין רצח באדישות או בכוונה הוא עונש של מאסר עולם; ואילו בגין המתה בקלות דעת, העונש המרבי הוא 12 שנים (לגישות אחרות בדבר הדין הרצוי בעבירות ההמתה, ובפרט ביחס לעבירות המתה באדישות, ראו: עמדת הסניגוריה הציבורית, הדו"ח, עמ' 22-23; מרים גור אריה "הרפורמה המוצעת לעבירות המתה במשפט הישראלי לפי עיקרון האשמה" משפטים על אתר ה 1 (2013)).

אם כן, הרפורמה בעבירות ההמתה החילה שני שינויים משמעותיים על מעשה המתה באדישות - מעשה זה יכונה מעתה "רצח" על כל המשתמע מכך לגבי עונשו של הרוצח ו-"אות הקין" שיישא בעקבות מעשיו (הדו"ח, עמ' 20-22); וכן, כריכתן יחד תחת עבירה אחת של מעשה המתה באדישות ומעשה המתה בכוונה.

על פני הדברים, שינויים אלו ביחס לעבירת המתה באדישות, אינם מובנים מאליהם כלל וכלל. לראשונה בחוק העונשין, לפנינו עבירה המפקידה בין אדישות לקלות דעת כתנאי להתגבשות העבירה, ואשר בגדרה אדישות שוכנת לצד כוונה (מרים גור-אריה "הרפורמה בעבירות ההמתה: על מדרש עבירות ההמתה ועל רצח מתוך אדישות" ספר יעקב וינרוט 441, 446-447 (גרשון גונטובניק, אבי וינרוט, חיים זיכרון עורכים 2021)).

על רקע זה, ההיגיון שבכריכתן יחדיו של מעשי המתה באדישות והמתה בכוונה טמון בכך שהאשמה הניכרת ממעשי האדיש יסודה בכך שלא אכפת לו אם הערך החברתי ייפגע אם לאו. עבור האדיש, היעדר העדפה לגבי התרחשות התוצאה מבטאת בחירה מלאה מצדו לפגיעה אפשרית בערך המוגן. משכך, היחס השלילי והמזלזל של האדיש כלפי ערך חיי אדם - והאשמה הנוגעת למעשיו בגין יחס זה, קרובים יותר למתכוון המייחל להגשמת התוצאה ופועל להוצאה לפועל, מאשר לקל הדעת המקווה שזו לא תתרחש (ראו בהרחבה: מרדכי קרמניצר וחאלד גנאים הרפורמה בעבירות ההמתה (2019) לאור עקרונות היסוד של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי 262-281 (2020)). המחוקק ראה אף הוא באופן זה את מידת האשמה של מעשה המתה באדישות, כך בדברי ההסבר לתיקון החוק:

"היסוד הנפשי של אדישות הולם את עבירת הרצח בנוסחה המוצע, משום שהוא מגלם עמדה שלילית מובהקת ויסוד נפשי מגונה כלפי הערך של חיי אדם [...] העושה האדיש אינו חפץ בהשגת התוצאה הקטלנית, אך דווקא על רקע זה ולאור חשיבות הערך של חיי אדם, ניתן לצפות מהעושה להעדיף בבירור להימנע ממעשה שהוא צופה שיביא להתרחשות תוצאה זו. ואולם לאדיש, בניגוד לקל הדעת, אין העדפה לעניין אפשרות

גרימת התוצאה. אחת היא לו אם יקופחו חיי אדם אם לאו. על כן יסוד נפשי זה מבטא זלזול מובהק והתנכרות קשה והחמורה לערך של חיי אדם, שבעטיים מעשה ההמתה הוא מעשה חמור מובהק" (Sברי ההסבר לחוק, עמ' 169).

מכלל האמור, עולה כי בעיני המחוקק המתה הנעשית ביסוד נפשי של אדישות משקפת יחס שלילי זלזול ניכר כלפי חיי אדם (ע"פ 1464/21 קפוסטין נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (11.09.22) (להלן: עניין קפוסטין)), וכי הרפורמה בעבירות ההמתה מבטאת החמרה - מהותית, ערכית ועונשית בענישה במקרה של רצח באדישות".

כב.הנאשם טען להגנתו את טענת ההגנה העצמית. הסייג להטלת אחריות פלילית נוכח הגנה עצמית מוגדר בסעיף 34 לחוק העונשין, כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

על כך יש להוסיף, כי סעיף 34 לחוק העונשין קובע כך:

"הוראות סעיפים 34, 34 ו-34 יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

בהתבסס על הוראות אלה, הוכרו בפסיקתו של בית המשפט העליון, כמו גם בספרות המשפטית, שישה תנאים שצריכים להתקיים על מנת לבסס קיומה של הגנה עצמית.

ע"פ 4191/05, אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06) (להלן: "עניין אלטגאוז"); ע"פ 131/08, זידאן נ' מדינת ישראל (20.02.13); סנג'רו, בעמ' 145-230). התנאי הראשון הוא שמטרתה של ההגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדין. התנאי השני הוא תנאי הסכנה, היינו שעל המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית. התנאי השלישי נסב על דרישת המידיות, שעניינו בעיתות התממשות של הסכנה, היינו יש לפעול מתוך הגנה עצמית במועד שבו הסכנה ממשמת ובאה. התנאי הרביעי הוא שהאדם הטוען לסייג של הגנה עצמית לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה. התנאי החמישי מתייחס לקיומה של נחיצות בפעולת הדיפת התקיפה, ואילו התנאי השישי דורש שהדיפת התקיפה תהיה סבירה. יצוין, כי לעיתים נוצר טשטוש תחומים בין תנאי הנחיצות לבין תנאי הסבירות, בשים לב לכך שהסבירות המיוחסת לנקיטה באמצעי הגנה קשורה גם בנחיצות השימוש בו (עניין אלטגאוז, בפסקה 14 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל). כמו כן, בחלק מהמקרים מתייחסת הפסיקה לדרישות הסבירות, אך תוך שימוש בטרמינולוגיה של מידתיות או "פרופורציה" (ראו והשוו: עניין אלטגאוז, בפסקאות 13-14 לפסק דינה של השופטת ארבל; ע"פ 735/12, פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לפסק דינה של הנשיאה מ' נאור (29.08.13)).

במקרה דנן, כך דומני, שכל אחד מהתנאים הנדרשים בנסיבות המקרה שבפנינו, כאשר בוחנים אותו מקרוב, מעורר קושי.

במסגרת דרישת הנחיצות, על הנאשם להראות שכלל היה צורך בהבאת האקדח לזירה או הוצאתו מאזור עמוד 45

מחבואו על גופו, שימוש באקדח מול סכין יפנית סגורה מוגזמת ביותר, אפשרות ניתוק מגע מכובד וכניסה לעסקו של הנאשם הייתה אפשרות הולמת. אף לשאלה מי יצר את המצב המסוכן ותחילת הקטטה יש השפעה על שאלת עמידת הנאשם בתנאי הסייג.

בע"פ 3490/13 סורי אברהים נ' מדינת ישראל (19.08.15), אמר בית המשפט העליון הדברים הבאים לדרישת הנחיצות:

"פרופ' סנג'רו מבהיר במאמרו (בועז סנג'רו, הגנה עצמית במשפט הפרטי 182 (2000)), כי אחד ממרכביה העיקריים של דרישת הנחיצות הינו היעדר אלטרנטיבות לשימוש בכוח לשם מניעת התקיפה. כך, אדם שיכול לברוח מאיום, או שיכול לירות באוויר באקדחו - לא יחסה תחת סייג ההגנה העצמית אם ירה בתוקפו, כשאפשרויות אלו היו פתוחות בפניו. דברים אלו נכונים ושימיים גם בענייננו. אף אם נקבל את טענותיו של המערער - לפיהם לא יכול היה לברוח ממקום האירוע בשל קרבתו של המנוח אליו, והעובדה שהמנוח החזיק בידו נשק קר - עדיין אין מקום לטעון שלא עמדו בפניו אלטרנטיבות טובות יותר. המערער לא טען כי דרש מן המנוח להפסיק את מעשיו, או כי ניסה למנוע את התקיפה באמצעות הצגת הסכין עוד בטרם דקר באמצעותה. לפחות אחת מן הפעולות הללו, ובמיוחד מניעת תקיפה דרך הצגת הסכין למנוח ביד מורמת, יכולה הייתה לקטוע את מעגל הדמים באיבו. פעולה זו הייתה יכולה להשתלב עם פעולות אחרות למניעת המגע הישיר בין הניצים. עצם בחירתו של המערער לתקוף מיד, כשעל פי ממצאי בית המשפט ידו לא הייתה אחוזה ובאותו רגע לא נשקפה לו סכנה של פגיעה מהמברג, מאיינת את עמידתו בדרישות הנחיצות. דרך התנהגותו הובילה לשרשרת מעשים שגרמו למותו של אדם. מהחומר עולה כי ניתן היה לכוון את סיפור המקרה באופן אחר, עד כדי מניעת התוצאה הקטלנית".

כדי שנאשם יעמוד בתנאי הסייג הוא צריך לעמוד בכל התנאים. הנאשם רחוק מהוכחת קיום הסייג בעניינו כרחוק מזרח ממערב, לכן אין בידו לעורר את הספק הסביר הנדרש בעניין זה.

כג. ראיות הצדדים וטעוניהם נפרשו בפנינו וניתן לומר בבירור שכל הנראה בסרטונים על שהתרחש בזירת העבירה יש לאמצו ומנגד העדויות של משתתפי האירוע הן ראיות שעשיית השימוש בהן הוא בעייתי ביותר. כל העדים, ללא יוצא מן הכלל, מצד שני משתתפי התגרה, משפחת הנאשם מחד גיסא והאנשים אותם הזעיק סימון מאידך גיסא, משמע עדי התביעה ועדי ההגנה ממשתתפי האירוע, או שלא אמרו לבית המשפט את האמת על המתרחש שם או, במקרה הטוב, שסיפרו על קליטתם את האירוע מנקודת מבטם הלא אובייקטיבית ובאופן שאינו מתיישב עם הנראה בסרטונים, בבחינת "רשומון" סובייקטיבי של כל אחד מהם.

הסרטונים אילמים, אך הם מספרים באופן ברור ומדויק על שהתרחש באירוע מבחינה אובייקטיבית, לא כך העדים בשר ודם. כך לדוגמה סימון שהוכה בחלקו הראשון של האירוע על ידי הנאשם ואביו העיד כאמור בבית המשפט ובחקירתו כי חזר לזירה על מנת לקחת את משקפיו ומפתחותיו שנפלו שם ולא להחזיר לבני משפחת הנאשם מנה אחת אפיים. לא האמנתי לדבריו, שחזר לזירה באופן תמים, הם אינם מתיישבים עם התנהגותו הנראית בסרטון (ת/80א) בה רואים בבירור שהוא שש אלי קרב, שהוא מאיים עם הסכין היפנית שהחזיק בידו ושהוא מגיע למקום ודוחף באלימות את הנאשם. כפי שאמר בין היתר באמרתו/ת283 שצוטט לעיל "כי לא ראיתי בעיניים ככה כי אני רואה בן אדם מאיים

עלי לפני דקה מתקיף אותי."

משתתף אחר מעדי התביעה ליחי קסקס לא הרבה לזכור מהמתרחש בעדותו בבית המשפט, אך באמרתו (ת/286) עמד על נסערתו של סימון ועל כך שהמתין לחבריו על מנת לחזור אלי קרב.

מנגד לא האמנתי לדברי הנאשם כי הכדורים שירה, ירה מבלי משים, או פלט אותם. לגרסתו המשתנה בבית המשפט ובחקירות, לא ידע כמה כדורים ירה ואילו את הכדור שירה במנוח כלל לא זכר שירה.

כד. 80/בת/80 רואים בפירוש תיגרה אלימה המתרחשת בין שני מחנות בין השעה 13:23:36 ועד 13:25:49, במשך פחות משתי דקות. המעשה האלים הפיזי הראשון מתרחש על ידי סימון אשר דוחף את הנאשם בתגובה שולף את אקדחו ומניפו מעלה מטה ואפשר אף מפטיר לעברו מילות איום; וכעבור שניות ספורות יורה הנאשם עם אקדחו באוויר ואחר כך מחזיר האקדח למכנסיו, אך שולף סכין מתקפלת במקומו.

במקביל האחרים בזירה, בני משפחת הנאשם מזה וסימון והמנוח, חזי וליחי, מתגוששים, דוחפים ומפנים תנועות מאיימות זה כלפי זה. במשך זמן זה הנאשם נע לכיוונים שונים כאשר הוא מנופף באקדח מעלה מטה ולצדדים. בסמוך לשעת מצלמה 13:24:23 נראה חפץ בידו של סימון. בשלב מסוים התקרב המנוח אל אביו של הנאשם ואחיו בתנועת תקיפה, הנאשם מבחין בכך, החזיר את הסכין לכיסו, שלף את האקדח וירה מלמעלה כלפי מטה אל עבר מרכז גופו של המנוח את הירייה הקטלנית. מיד אחר כך, כאשר המנוח מוטל ארצה, הנאשם ואביו מרבי בעטו והיכו במנוח בגבו ובראשו.

בשעה 13:25:19 (שעת מצלמה) כיוון הנאשם את ידו שבקצה האקדח וירה קליע נוסף לכיוון מרכז גופו, קליע שלא השיג את מטרתו.

כה. ליבתה של ההכרעה הדרושה בתיק הנוכחי הן לעבירת הרצח והן לניסיון לה היא השאלה האם הוצגה בפנינו על ידי התביעה מעבר לספק סביר תמונה ראייתית מספקת לצרכי בחינת התקיימות "ההחלטה להמית".

בע"פ 1213/21 **מסרשה משה ווסה נ' מדינת ישראל** (11.08.22) נקבע על פי ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל** (04.09.07):

"כמו כן, בפסיקה נקבעו מספר מבחני עזר המסייעים לבחינת התקיימותה של החלטה להמית, בהתבסס על מכלול נסיבות האירוע. בגדר זאת, נבחן מהו הכלי ששימש לביצוע המעשה; אופן ביצוע המעשה; מספר הפגיעות ומיקומן; אופי התקרית שקדמה לאירוע וכיוצא באלה (ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (04.09.07)).

יישומם של מבחני עזר אלו כמכלול, מלמד אף הוא, בנסיבות ענייננו, על קיומה של החלטה להמית. כך נובע, בין היתר, מהשימוש בכלי נשק קטלני - אקדח; מכך שהירי בוצע מטווח קצר; ומהסכסוך שקדם לירי. אשר למיקום הפגיעה ולמספר הפגיעות, נקבע כי "... פגיעה באיזור רגיש בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד" (ע"פ 2202/08 **פסקו נ' מדינת**

ישראל, פסקה 41 (07.03.12)). גם במקרה זה, יש לראות במיקום פגיעת הקליע - בראשה של המנוחה, כאינדיקציה משמעותית, להלך רוחו של המערער. משכך, בנסיבות העניין, העובדה כי מדובר בירי של קליע בודד אינה מספקת על מנת לסתור את קיומה של חזקת הכוונה" במקרה ווסה פגע הנאשם בראש אשתו.

באותו פסק דין בפרשת כריכלי אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים בנסיבות הדומות לנסיבות שבתיק שבפנינו, נסיבות בהן מתרחשת תגרה, מקום בו התוקף והנתקף מצויים בסמיכות רבה, עת עשוי להתעורר ספק אם התוקף התכוון לפגוע באזור החיוני בו פגע בפועל.

בע"פ 6066/94 אבי חסן נ' מדינת ישראל (26.08.97) נקבע לעניין יישום חזקת הכוונה:

"על כוונתו של התוקף ניתן להסיק מתוך התנהגותו בנסיבות המקרה. במסגרת זו, ניתן לעשות שימוש בחזקה כי נאשם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו. כך, אם אדם תוקף בכלי קטלני את חברו ופוגע בו במקומות רגישים בגוף, ניתן להסיק מכך על החלטה להמית את המותקף, יריות בנשק קטלני לכיוון ראשו או חזהו של הקרבן, יכולות ללמד על החלטה כזו. מכות עם גרזן על ראשו של הקורבן מלמדות גם הן על החלטה כזו (ע"פ 563/79 האדי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 608). ניתן להסיק מסקנה דומה במקרה של דקירות בעוצמה עם סכין במקום רגיש כמו החזה. וכבר נקבע לא אחת, שאפילו דקירה אחת בחזה אשר גרמה למוות יכולה, בנסיבות מתאימות, ללמד על החלטה להמית (ע"פ 68/79, 889/78 מוגרבי נ' מדינת ישראל פ"ד לד(1) 576; ע"פ 624/89, 652/90 יחזקאל נימני נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(3) 705).

עם זאת, אין לומר שכל דקירת סכין בחזה מלמדת בהכרח על קיומה של החלטה כזו. אם נסיבות המקרה מלמדות, שעל אף שהדקירה היתה במקום רגיש כמו החזה, לא היתה כוונה לפגוע דווקא במקום זה או במקום רגיש אחר, או לפחות קיים ספק אם היתה כוונה לפגיעה במקום רגיש, אזי אין להסיק כי נתקיימה ההחלטה להמית (השווה ע"פ 511/91 אשקר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 45; ודעת הרוב בע"פ 846/92, 777/92 הררי וטיירי נ' מדינת ישראל, דינים עליון מב' 167).

הנסיבות המדוייקות של דקירת המערער את המנוח בחזה אינן ידועות. אין לדעת אם הדקירה התבצעה כשהמנוח היה ללא תנועה והמערער כיוון את הסכין אל חזהו; או שמא המערער לא התכוון לדקור את המנוח בחזה, ורק עקב תנועה פתאומית מצידו של המנוח, בשלב שהמערער ניסה לדוקרו, אירע כך שהסכין ננעצה בחזהו של המנוח.

מתוך עדותו של הפתולוג, יודעים אנו שהדקירות בירך היו בעת שהמנוח היה במצב סטטי. מכאן, שדווקא כשהיה מטרה נייחת דקרו המערער ברגל ולא במקומות רגישים. מהעובדה שהמנוח נדקר מספר דקירות בחלק האחורי של הירך יודעים אנו שהמנוח לא היה אותה שעה במצב של ישיבה, ולכאורה ניתן להסיק מכך שהוא ניסה להאבק במערער או להתחמק מפניו. משמע, שהיה בתנועה. על המאבק בין השניים, ניתן להסיק גם מעדותו של העד בילו, אשר עבר במקרה במקום ושמע קולות מאבק.

ניתן, על כן, להסיק, כאפשרות סבירה, שהדקירה בחזהו של המנוח היתה בעת שהוא היה בתנועה, ואין לשלול, שאותה דקירה בחזהו לא יועדה למקום זה. ואם כך, אין לקבוע בוודאות הנדרשת במשפט פלילי שהיתה למערער כוונת קטילה ביחס למנוח (השווה ע"פ 511/91 הנ"ל, וכן ע"פ 846/92 ו-777/92 - הנ"ל).

אכן, המערער עשה שימוש בסכין ארוכה ומושחזת, מכשיר בעל פוטנציאל קטלני. אך מכך אין להסיק בהכרח כוונה להמית, כשקיים ספק אם הדקירה הקטלנית נועדה להיות במקום רגיש בגופו של המנוח".

כך נקבע בע"פ 139/86 עבדול עזאם נ' מדינת ישראל פד"י מא(3) 345:

"לנו נראה, כי מכלול הנסיבות כפי שנתבררו מותרות ספק בדבר קיום החלטת הקטילה.

נזכיר, ראשית, את קביעתו של בית המשפט קמא, אמנם על פי הספק, כי הנפגש בין המנוח לבין המערער ובני משפחתו לא היה מתוכנן מראש אלא מקרי, כפי שגרסו המערער ויתר הנאשמים שהעידו. עדיין אין מניעה, כי ההחלטה להרוג תתגבש בעת המפגש עצמו עובר לדקירה הפאטאלית. ואולם ההשתלשלות בשטח אינה תומכת חד-משמעית באפשרות זו. בעת המפגש היו המערער ובני משפחתו ארבעה במספר, ומולם המנוח וגיסו. אילו היה בכוונתו של המערער לקטול את המנוח, ובהיותם בעדיפות מספרית, היה יכול לעשות שימוש בסכין מיד ובמפתיע; ואילו המימצא שנקבע מלמד, כי בשלב הראשוני רק "התפתחה תיגרה אלימה", בה נוטלים חלק כל הנוכחים, כאשר המנוח "אשר היה מתאגרף ונודע כבעל-כוח פיסי רב, הולם מעבדול חכים (המערער מ' ב'), ואילו זה מתגונן ויחד עם זאת משיב מלחמה שעה", ברור איפוא, כי גם בשלב זה עדיין לא עולה מהנסיבות כוונת הקטילה. את הסכין שלף המערער ודקר את המנוח.

"בתגובה למהלומת אגרוף שהלה הצליח להנחית בפניו", אם כי בהודעתו במשטרה אמר: "רצה לתת לי אגרוף בפנים". הדקירה הייתה קטלנית מחמת המקום הרגיש בו נעשתה. ואכן רשאי בית המשפט ללמוד על החלטתו של המערער על-פי אופי פעולתו ולראותו כמי שהתכוון לתוצאה הטבעית של מעשיו (ע"פ 19/62 [11], בעמ' 2483; ע"פ 396/69 [1] הנ"ל; ע"פ 655/78, 663 [12], בעמ' 72). ואולם התוצאה לא תמיד היא חזות הכול; י שהמעשה עצמו, כגון הדקירה או הירייה, הוא רצוני, אם כי התוצאה אינה מכוונת. על כגון דא אומר השופט לנדוי (כתוארו אז) בע"פ 410/71 [13], בעמ' 633:

"לפיכך אין מקום להרשעת המערער ברצח. הרשעתו בהריגה, לפי סעיף 212, בדין יסודה, היות והיריה נורתה תוך תיגרה הדדית (ראה דבריו של השופט לינדלי בעניין reg V. Knock), ועל-כל-פנים השתמש המערער בנשק קטלני, כאשר המנוח עמד מולו, וכך גרם למות המנוח עקב מעשה של פזיזות פושעת" (ראה עם ע"פ 603/79 [14], בעמ' 251).

גם במקרה דנן שלילת הסכין ועשיית שימוש בה תוך כדי ההתקוטטות לא בהכרח מצביעות על כוונת קטילה, מה עוד כאשר נעשה הדבר לאחר מכת אגרוף או איום במכה כזו על-ידי גברתן מתאגרף ובעל כוח רב. עדיין ייתכן, כי הפגיעה בגוף הקרבן נועדה לפגיעה בלבד (ע"פ 394/75, 426/75 [15]; ע"פ 95/57 [16]).

גם הקביעה בדבר הבחירה המכוונת של מקום הדקירה בצוואר מותרת ספקות. על-פי מימצאי בית המשפט

קמא (כפי שהבאנו אותם בפסקה 4 לעיל) עמדו המנוח והמערער "זה מול זה" והמפרידים ביניהם. במצב עמידה כזה כנראה רק ראשו של המנוח היה חשוף ולא הוסתר על-ידי המפרידים - ומשום כך כוונה הדקירה למקום שאליו יכול היה המערער להגיע מעל כתפי המפרידים. ואין לשכוח, כי הדקירה נעשתה תוך כדי תגרה ומהומה. במצב זה אפילו מקום הדקירה בחלק רגיש של הגוף אינה בהכרח ראייה קונקלוסיבית על כוונה להרוג. כאמור בע"פ 288/78 [17], בעמ' 205:

"לפיכך אין התביעה יוצאת ידי חובת הראייה המוטלת עליה אם אין היא מראה אלא אך זאת בלבד, שהתוצאה שהושגה נובעת בדרך הטבע ממעשהו של הנאשם: השאלה בדבר כוונתו הפלילית, ולא כל שכן בדבר החלטתו להמית, טעונה תשובה סוביקטיבית, הניתנת מבחינתו של אותו הנאשם, ובתשובה אוביקטיבית היפה לכולי עלמא לא סגי.

מה שטעון הוכחה אינו טבעיות א סבירות של התוצאה, כי אם הלך רוחו של הנאשם; ואף אם התוצאה טבעית היא וצפויה, זכאי הנאשם ליהנות מכל ספק סביר שמא לא התכוון אליה".

יש לפעמים, שהתנהגותו של נאשם לאחר המעשה מלמדת ומשליכה גם על המעשה עצמו; הדבר עשוי להיות בעל חשיבות, כאשר מתחקים אחר כונה להרוג, אשר בדרך כלל נלמדת מהנסיבות. הכוונה להרוג חייבת להיות קיימת ומוכחת לפי המעשה אך המאפיין כוונה זו הוא רצונו של הנאשם בתוצאה כפי שנגרמה בפועל, או לפחות ראיית אפשרות של תוצאה קטלנית, כלומר חזות ראש של אותה תוצאה.

אם אמנם הייתה למערער כוונת קטילה, כפי שיוחס לו, תמוה כי הוא הסתפק בדקירה אחת, שלאחריה אמנם זב המנוח דם רב, אך לא התמוטט ועדיין עבר זמן רב למדי, כשהמנוח עומד על רגליו וממתין עד אשר הושגה מונית שהסיעה אותו לבית-חולים. ואילו המערער התרחק מהמקום לכיוון ביתו כשהוא רואה את המנוח פצוע אך עומד וממתין עד שיושג רכב להסיעו. לא היה כאן מקרה של הסתלקות מבוהלת תוך סברה כי אכן הושלם מעשה הקטילה, כפי שמיוחס לו שהתכוון, אלא להפך: בעת שעזב המערער הוא ידע כי המנוח חי, וספק אם יכול היה לדעת כי תוצאת הדקירה האחת תהא קטלנית. התנהגות זו ספק אם היא מתיישבת עם כוונת קטילה, כנדרש להרשעה ברצח. לבל יתפרשו הדברים כאן לא נכונה, נדגיש, כי גם דקירה אחת או ירייה אחת עשויות להשלים את יתר הראיות לעניין ההחלטה להמית, כשם שייחכנו נסיבות, הגם נדירות יותר, שפגיעות מרובות לא בהכרח תלמדנה על כוונת קטילה. הכול תלוי בנסיבות הכוללות ובראיית מכלול ההתרחשויות ואם הן מובילות למסקנה בדבר קיום ההחלטה להרוג".

כו. במקרה שנדון בפרשת **טדסה** (ע"פ 3279/21) מצא בית המשפט העליון שעבירת רצח הולמת את מעשהו של המערער בקובעו "...מצטרפים מספר היבטים - המערער נושא נשק מספר שנים, הוא מיומן בשימוש בו; ביצע שימוש באקדח, כלי נשק אשר אין ספק בהיותו כלי קטלני ... כיוון את האקדח לראשו של אלירז וירה באקדח רק כאשר עמד בטווח קצר וקרוב לאלירז..." בעניין פרשת **משה וואסה** (ע"פ 1213/21) נקבעה ההחלטה להמית על סמך יישום מבחני העזר "יישומם של מבחני עזר אלו במכלול מלמד אף הוא, על קיומה של ההחלטה להמית. כך נובע בין היתר מהשימוש בכלי קטלני - אקדח; מכך שהירי בוצע מטווח קצר; ומהסכסוך שקדם לירי". אשר למיקום הפגיעה ומספר הפגיעות נקבע כי "...פגיעה באזור רגיש בגופו של הקרבן עשויה להיות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד ... גם במקרה זה, יש לראות במיקום פגיעת הקליע בראשה של המנוחה כאינדיקציה משמעותית להלך רוחו של המערער".

כז. במקרה דנן הנאשם ירה תוך כדי תנועה, הן לעבר המנוח, הן לעברו של סימון, הנאשם לא כיוון את קנה האקדח אל איבר חיוני של הקרבן או של סימון אלא למרכז הגוף. הנאשם לא היה מיומן בירי (כך על פי טענתו שלא נסתרה), הירי היה תוך כדי תגרה דו צדדית. המנוח היה בתנועת תקיפה לעבר אביו ואחיו של הנאשם בעת שנפגע. אף העובדה שהנאשם בעט והכה באגרופיו ובבעיטות רגליו במנוח לאחר פגיעת הקליע בגופו מצביעה על כך שלא סבר שהוא ממיתו בעת הירי ונזעק לפגוע בו עוד.

כלל העובדות האובייקטיביות אפוא, אלה שיש בהן ללמד על מצבו הנפשי הסובייקטיבי של הנאשם אינן מלמדות, כי יש להפעיל בעניינו את חזקת הכוונה לפיה ניתן להניח כי הוא התכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו.

נאמר בע"פ 2592/15 פלוני נ' מדינת ישראל (06.07.16):

"כך למשל, קל יותר יחסית להוכיח כוונת קטילה, במצב שבו אדם בוגר יורה מטווח אפס בחזהו של הנפגע, מהמקרה שבו יורה באצבעותיו. כך או כך, החזקה האמורה ניתנת לסתירה, ודוק נטל ההוכחה לגבי כל יסודות העבירה מוטל על התביעה מראשי הראשים ועד סוף הסופים".

במקרה שבו עסקין הנאשם לא ירה "באצבעותיו" של המנוח, אך בוודאי שלא כיוון אל ראשו או חזהו, ירה ירייה בודדת הן כלפיו והן כלפי סימון, המעשה נעשה כאמור, תוך כדי תיגרה אלימה ואינטנסיבית וקיים לפחות ספק סביר בדבר קיומה של החזקה ושל ההחלטה להמית.

כח. מנגד אין ספק ספיקא, הנאשם כנדרש בעבירת ההריגה (וכפי שאסביר גם בעבירה על פי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין בעניין הירי לעבר סימון) הנאשם היה מודע לטיב מעשהו - הירי, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, ובכל הקשור לתוצאות המעשה הנאשם היה אדיש, שווה נפש לאפשרות שהמנוח ימצא את מותו, אף אם לא רצה בכך.

כך, בירי לעבר סימון די שהנאשם היה מודע לכך שירי כלפי הראשון עלול לגרום לו חבלה חמורה, כתוצאה מסתברת בוודאות גבוהה, בירתו את הקליע לכיוונו, כדי להרשיעו בעבירה על פי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין בהינתן הספק הסביר לכוונתו להורגו.

כט. כמפורט ברישא לחוות דעתי, הנאשם הודה בעבירות החזקת ונשיאת הנשק, בהן יורשע על פי הודאתו. כן הודה אף בעבירת התקיפה בנסיבות מחמירות על פי סעיפים 379 + 382(א) יחד עם מרבי את המנוח ואת סימון.

באשר לעבירה על פי סעיף 244 לחוק העונשין טען הנאשם מפי סנגורו האחרון בסיכומיו, כאמור, כי הנאשם לא גיבש את המחשבה הפלילית להתגבשות העבירה וכן שכלל שהתגבשה כזאת, לא הייתה סימולטנית ליסוד העובדתי.

ניתן לתמוה על עמדה זו. הנאשם לא חולק ובאו אף ראיות מפיו לכך, שהטמין את אקדחו באדמה ואת הקפוצ'ון שלבש

השליך לפח. על פי הלכת רע"פ 7153/99 אלגד נ' **מדינת ישראל** (29.08.01) עסקין בעבירה התנהגותית מטרית לגביה חלה הלכת הצפיות ואפילו אם לא רצה בפועל להכשיל את החקירה הרי "**התנהגותו נעשתה תוך קיומה של צפייה בהסתברות גבוהה וקרובה לוודאי**" שהסתרת הקפוצ'ון והאקדח עשויות לשבשן.

לענין הבו זמנית, אין לקבל טענה זו. המעשה והמחשבה הפלילית שנלוותה לו היה ממש בו זמנית - הנאשם החביא הקפוצ'ון והאקדח תוך ידיעה שהוא עושה כן ובציפייה המפורטת בד בבד.

7. הנאשם הודה בהחזקת הסכין, אך טען שעשה זאת לצרכי עבודתו. אין ספק שאף אם מלכתחילה נשא הסכין לצרכי עבודה (ואין אני מאמין לו שכך) הרי משתוך כדי התיגרה הציגה לראווה ולצרכי איום, שבאותו רגע עשה כן שלא כדין ולא למטרה חוקית. באשר לטענת האכיפה הבררנית אכן אף סימון נשא סכין, אכן הוא לא הועמד לדין, אך הנסיבות שונות. סימון לא ירה באקדח, סימון לא הרג אדם והשיקולים שהביאו להעמדתו של הנאשם לדין גם על עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין ראויים וסבירים ובוודאי שאין מקום לבטל את אישום הנאשם בעבירה זאת מחמת טענת הגנה מן הצדק שבסעיף 149(10) לחסד"פ, עם זאת, אפשר שלענין העונש יהיה מקום לבחון סוגיה זו.

בטרם סיום יש לבחון את תחולתו של סעיף 184 לחסד"פ, זיכוי של הנאשם מעבירת הרצח והרשעתו בהריגה ובהרשעה בעבירת חבלה בכוונה מחמירה חלף ניסיון הרצח. ראשית יש לומר שספק אם אין עסקין כלל בתחולתו של סעיף 186 לחסד"פ ולא סעיף 184 לו, בהינתן שהנאשם הורשע בעובדות שנטענו נגדו בכתב האישום ורק העבירות שונו, ושנית סעיף 184 לחסד"פ קובע את סמכות בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלו לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

הוראה זו משקפת שתי מטרות של סדר הדין הפלילי, מחד גיסא, גילוי האמת, ומאידך גיסא, הבטחת זכות הנאשם למשפט הוגן והתגוננותו מפני ראיות מפלילות תוך בירורן (ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' **מדינת ישראל** פ"ד מז(2), 690).

הזכות להתגונן פורשה כאפשרות טכנית לנהל את ההגנה, כחקירת עדי התביעה, הבאת ראיות והשמעת טענות וכן זכות לא להיות מופתע בהליך כדי שיהיה באפשרות הנאשם להיערך להגנתו (ע"פ 63/79 **עוזר נ' מדינת ישראל** לג(3), 606).

באשר להרשעת הנאשם בעבירת ההריגה במקום עבירת הרצח שיוחסה לו, בהינתן שהיסוד העובדתי לשתי העבירות זהה והשוני בעבירות הוא ביסוד הנפשי, ולכן העובדות נטענו בכתב האישום ובהינתן שהנאשם וסנגוריו, לאורך כל ההליך, היו מודעים לאפשרות שיוורשע בעבירה קלה מרצח ואף שאפו לכך, נראה שבוודאי בנסיבות אלה, ניתנה להם הזדמנות סבירה להתגונן. עוד יש לומר, שבידוע שבתיקים בהם מתנהל משפט רצח, תוצאה של הרשעה בהריגה היא אפשרות ברורה שיש להיערך לה, וכך בשינויים המחויבים לעבירת ניסיון הרצח.

לא. אציע אפוא לחבריי למוטב לזכות את הנאשם מעבירת הרצח בכוונה תחילה וניסיון הרצח ותחתן להרשיעו בעבירת הריגה על פי סעיף 298 (הישן) לחוק העונשין וסעיף 329(א)(2) לחוק. כן יש להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות, החזקת ונשיאת נשק, שיבוש מהלכי משפט והחזקת סכין שלא כדין.

רענן בן-יוסף, שופט
אב"ד

השופט א. הימן:

אני מסכים.

אברהם הימן, שופט

השופטת ש. זמיר:

אני מסכימה.

שרית זמיר, שופטת

סוף דבר

אשר על כן, על דעת כל חברי המותב פה אחד, הננו מזכים את הנאשם מעבירת הרצח בכוונה תחילה וניסיון הרצח ותחתן מרשיעים אותו בעבירת הריגה על פי סעיף 298 (הישן) לחוק העונשין וסעיף 329(א)(2) לחוק. כן הננו מרשיעים את הנאשם בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות, החזקת ונשיאת נשק, שיבוש מהלכי משפט והחזקת סכין שלא כדין.

ניתנה והודעה היום י' כסלו התשפ"ג 04 דצמבר 2022, במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

אברהם הימן, שופט

רענן בן יוסף, שופט
אב"ד